

**ÎNTRU SLAVA SFINTEI ȘI CELEI DE O FIINȚĂ, DE VIAȚĂ
FĂCĂTOAREI ȘI NEDESPĂRȚITEI TREIMI**

PUTEREA CREDINȚEI ORTODOXE

**VIAȚA ȘI MINUNILE
SFÂNTULUI IERARH SPIRIDON**

TIPĂRITĂ CU BINECUVÎNTAREA
ÎNALT PEA SFINȚITULUI

PIMEN

ARHIEPISCOP AL SUCEVEI ȘI RĂDĂUȚILOR

Consilier editorial: Preot Mihai Valică
Catedrala SFÂNTA TREIME
VATRA - DORNEI

EDITURA PANAGHIA

SIMBOLUL CREDINȚEI CREZUL

SIMBOLUL CREDINȚEI sau CREZUL este o SFÂNTĂ și limpede mărturisire de credință creștină ortodoxă. CREZUL are 12 articole.

1. Cred într-unul Dumnezeu, Tatăl Atotțiitorul, Făcătorul cerului și al pământului, văzutele tuturor și nevăzutele.

2. Și într-unul Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Unul Născut, care din Tatăl s-a născut mai înainte de toți vecii; Lumină din Lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, născut, nu făcut, Cel de o ființă cu Tatăl, prin care toate s-au făcut;

3. Care pentru noi oamenii și pentru a noastră mântuire, S-a pogorât din ceruri și S-a întrupat de la Duhul Sfânt și din Maria Fecioara și s-a făcut om;

4. Și S-a răstignit pentru noi în zilele lui Ponțiu Pilat și a pățimit și S-a îngropat;

5. Și a înviat a treia zi după Scripturi;

6. Și s-a înălțat la ceruri și șade de-a dreapta Tatălui;

7. Și iarăși va să vie cu slava să judece viii și morții, a Cărei împărăție nu va avea sfârșit.

8. Și întru Duhul Sfânt, Domnul de viață Făcătorul, care din Tatăl purcede, Cel ce împreună cu Tatăl și cu Fiul este închinat și slăvit, Care a grăit prin prooroci.

9. Întru una, sfântă, sobornicească și apostolească Biserică.

10. Mărturisesc un Botez întru iertarea păcatelor.

11. Aștept învierea morților.

12. Și viața veacului ce va să fie. Amin.

Nimeni dintre oameni și nici un popor nu poate trăi pe pământ, fără credință în Dumnezeu. Chiar dacă unii și-au pierdut credința, ei cred totuși în ceva: cum ar fi filozofia, arta, muzica, cărora le atribuie un adevărat cult, în locul cinstirii lui Dumnezeu. Aceștia sunt fie atei, fie idolatri și nu au nici o speranță de mântuire, dacă nu se leapădă de idoli lor și nu se întorc la adevăratul Dumnezeu.

Fericit este creștinul care adoarme rostind CREZUL. Minte lui se înalță la Dumnezeu, Puterile Îngerești îl acoperă ca pe o ființă binecunoscută, iar diavolii se îndepărtează rușinați.

CAPITOLUL I

"Este un Domn, O CREDINȚĂ, un Botez. Un Dumnezeu și Tatăl tuturor, care este peste toate și prin toate și întru toți." (Efeseni 4, 5-6).

1.1. CE ESTE ADEVĂRATA CREDINȚĂ?

Cuvântul "CRED", este de origine latină și înseamnă "A PRIMI, A MĂRTURISI, și a înfăptui, ceea ce învață BISERICA despre Dumnezeu.

Când spunem cuvântul "CRED", sufletul se înalță cu Harul Duhului Sfânt la Dumnezeu, care este plinitorul credinței.

În LUMEA CREATĂ, au darul de a crede:

I) ÎNGERII, care CRED, dar și văd ceea ce CRED. CREDINȚA ÎNGERILOR, nu este virtute, deoarece ei nu fac nici un efort pentru a CREDE căci ei îl văd pe Dumnezeu, pentru că au darul vederii lui Dumnezeu.

Dintre PUTERILE ÎNGEREȘTI, Sfinții Arhangheli, au darul de a înmulți și spori CREDINȚA CEA ADEVĂRATĂ (ORTODOXĂ) între oameni pe pământ, luminând înaintea lor, cu ÎNVĂȚĂTURA SFINTEI EVANGHELII.

II) DIAVOLII, care CRED ÎN DUMNEZEU și SE CUTREMURĂ" (Iacob 2, 19). Diavolii nu-L văd pe Dumnezeu, și fac întotdeauna răul, CREDINȚA DIAVOLILOR în Dumnezeu, este Creațională, și este pervertită în a-L urî pe Dumnezeu. În ei, s-a înveșnicit răul, iar această ură este spre pierzarea lor.

Când oamenii rătăciți de la ADEVĂRATA CREDINȚĂ, vorbesc despre CREDINȚA ORTODOXĂ cu ură, să știți că ei sunt sub influența Diavolilor.

III) Creștinii Ortodoxi, care prin SFÂNTUL BOTEZ (Galateni 3. 17) CRED ÎN DUMNEZEU, dar nu-L pot vedea cu ochii trupești ci numai cu ochii sufletești (Matei 5, 6).

ADEVĂRATA CREDINȚĂ, este un DAR DUMNEZEIESC (Rom. 12, 3; Efes. 2, 8; Filip 1, 29, 2) însoțit de efortul omului de a-L cunoaște pe Dumnezeu și de a se asemăna cu Dumnezeu prin sfințenie, care se obține prin practicarea virtuților (împlinirea Poruncilor Dumnezeiești).

Creștinul care CREDE în Dumnezeu și împlinește PORUNCILE DUMNEZEIEȘTI, va moșteni RAIUL și se va îndulci veșnic de SLAVA LUI DUMNEZEU.

Există un SINGUR DUMNEZEU și o SINGURĂ CREDINȚĂ ADEVĂRATĂ - CREDINȚA ORTODOXĂ (Efeseni 4, 5). Celelalte credințe sunt deviate și rătăcite, sau dețin frânturi de adevăr, insuficient mântuirii.

CREDINȚA ADEVĂRATĂ - ORTODOXĂ, este O PUTERE DUMNEZEIASCĂ (1 Corinteni 2, 5) și O VIRTUTE CREȘTINĂ, care întărește toate virtuțile și puterile sufletului. Pentru noi creștinii ortodoxi, CREDINȚA, este un

mare HAR și o MARE PUTERE în lupta acestei vieți pământești. (Filipeni 1, 29; 1 Cor. 12, 9).

CREDINȚA ÎN SFÂNTA TREIME (Isaia 6, 3), este PUTEREA NOULUI TESTAMENT.

CREDINȚA CREȘTINĂ ORTODOXĂ, este ÎNVĂȚĂTURA DUMNEZEIASCĂ, mai presus de cuvânt și de rațiune.

ÎNVĂȚĂTURA DE CREDINȚĂ ORTODOXĂ, se cuprinde pe scurt în "SIMBOLUL CREDINȚEI" (CREZUL).

Prin MĂRTURISIREA DE CREDINȚĂ, spunând zilnic "CREZUL" și mai ales noaptea, înainte de a adormi, PUTERILE ÎNGEREȘTI ne acoperă și ne păzesc, ca pe o ființă binecunoscută, iar duhurile diavolești se îndepărtează neputincioase.

CREDINȚA ADEVĂRATĂ - ORTODOXĂ este PUTEREA, HARUL DUMNEZEIESC (2 Petru 1, 1), cu ajutorul căruia primim ca neîndoielnic, tot ce a descoperit Dumnezeu și învață SFÂNTA ȘI DUMNEZEIASCA BISERICĂ ORTODOXĂ, pentru mântuirea noastră.

Aceasta este lucrarea lui Dumnezeu, ca să credeți în Hristos. Acela pe care El L-a trimis (Matei 6, 29). CREDINȚA ORTODOXĂ, se află prin lucrarea Duhului Sfânt în om (Galateni 5, 22), prin iradierea unei FORȚE DIVINE, când omul se face vrednic prin, sfințenie de ea.

ÎNVĂȚĂTURA DE CREDINȚĂ CREȘTINĂ ORTODOXĂ, este cuprinsul DESCOPERIRII DUMNEZEIEȘTI. Creștinul Ortodox trebuie să cunoască foarte bine ÎNVĂȚĂTURA DE CREDINȚĂ ORTODOXĂ, pentru a nu fi amăgit de alte învățături eretice.

Prin PUTEREA CREDINȚEI, cunoaștem ceea ce nu putem vedea cu ochii trupești și adevărim ceea ce nădăjduim de la Dumnezeu.

Prin CREDINȚĂ, pricepem că s-au întemeiat veacurile cu CUVÂNTUL LUI DUMNEZEU (Evrei 11, 3), prin CREDINȚĂ primim ca adevărată DESCOPERIREA DUMNEZEIASCĂ - CUVÂNTUL SFINTEI SCRIPTURI, PRIN CREDINȚĂ primim minunile și proorociile, prin CREDINȚĂ dobândim făgăduințele (Evrei 11, 3).

De aceea Duhul Sfânt prin Sfântul Apostolul Pavel ne spune: "CREDINȚA, este adevărea celor nădăjduite și dovedirea lucrurilor celor nevăzute (Evrei 11. 1).

Deci CREDINȚA ADEVĂRATĂ, este primirea de către om, prin intermediul Duhului Sfânt și a vederii sufletești, a tuturor ADEVĂRURILOR pe care le avem prin DESCOPERIREA DUMNEZEIASCĂ, în scopul mântuirii noastre.

CREDINȚA ORTODOXĂ, este învoirea liberă a sufletului, vederea sufletească a unui lucru nevăzut, statornicia în ceea ce este adevărat, înțelegerea celor nevăzute, potrivit firii. (Sf. Teodoret al Ciprului).

Credința pe care o are un om în ceea ce îi spune un alt om, este o

încredere, care își poate găsi întărirea în dovedirea sau arătarea văzută a lucrului care a fost susținut de unul și crezut de altul.

Dar CREDINȚA ÎN DUMNEZEU, are o ÎNTĂRIRE TAINICĂ, NECLINTITĂ, prin PUTEREA DUHULUI SFÂNT, care se află în inima celui Botezat, care împlinește Poruncile Dumnezeiești.

HARUL CREDINȚA ȘI FAPTELE BUNE, mântuiesc și înalță la Dumnezeu. Există O SINGURĂ CREDINȚĂ ADEVĂRATĂ - CREDINȚA ORTODOXĂ. Noi trebuie să mărturisim această CREDINȚĂ SFÂNTĂ ORTODOXĂ, în fața oamenilor, prin cuvânt și prin faptele noastre.

Sfinții Părinți ai DUMNEZEIEȘTII BISERICI ORTODOXE, arată că, frica de Dumnezeu, este începutul CREDINȚEI, deoarece aceasta eliberează sufletul de teama păcatului și a morții celei veșnice, ajutându-l să intre sub stăpânirea Harului Dumnezeiesc (Matei 10, 28; Luca 12, 5). Prin CREDINȚĂ, începe și se sfârșește mântuirea, iar fără CREDINȚĂ, nu este cu putință a plăcea lui Dumnezeu (Evrei 11, 6).

Credința vine și din auzirea Cuvântului lui Dumnezeu (Romani 10, 17; Efeseni 1, 13;), dintr-o auzire care este supusă înțelegerii, aprecierii și judecării noastre, dar care este însoțită de o lucrare a HARULUI CREDINȚEI. Căci la CREDINȚA în Hristos nu putem ajunge numai cu puterile noastre.

CREDINȚA este un act sinergic, adică o împreună lucrare divină și umană. Din partea noastră, CREDINȚA este un răspuns la Harul Dumnezeiesc care însoțește propovăduirea Cuvântului lui Dumnezeu de către Episcopi, Preoți și Diaconi.

Zadarnic caută unii să vadă minuni pentru luminarea și creșterea credinței lor, pentru că celor vrednici de credință, le ajunge Cuvântul lui Dumnezeu, care intră prin auz în sufletele lor. În acest mod Cuvântul lui Dumnezeu LUMINEAZĂ, întărește și sporește CUNOAȘTEREA LUI DUMNEZEU cea ADEVĂRATĂ și CREDINȚA ÎN HRISTOS.

Fără de CREDINȚĂ, NU ESTE CU PUTINȚĂ SĂ FIM PLĂCUȚI LUI DUMNEZEU, pentru că cine se apropie de Dumnezeu, trebuie să creadă că El este și că se face răsplătitor celor care îl caută (Evrei 11, 6).

A CREDE fără nici o îndoială, ÎNTR-UN DUMNEZEU simplu și nedespărțit, dar DUMNEZEU ÎN TREI PERSOANE; Dumnezeu Tatăl, Dumnezeu Fiul și Dumnezeu Duhul Sfânt, TREI după Ipostas, dar UNUL după FIINȚĂ și după FIRE, și iarăși A CREDE în UNUL Domn Iisus Hristos, Dumnezeu și Om în același timp, îndoit în fire dar UNUL după Ipostas.

A CREDE în ÎNTRUPAREA Fiului lui Dumnezeu DE LA DUHUL SFÂNT ȘI PURUREA FECIOARA MARIA.

A CREDE în ÎNVIEREA MORȚILOR, în Înfricoșata Judecată, în Rai și în Iad, a vedea pe Sfânta Masă și A CREDE cu adevărat că acolo este TRUPUL ȘI SÂNGELE LUI HRISTOS, TRUP ÎNTREG mărginit în loc, dar necircumscris, care se împarte dar nu se desparte, se mănâncă, dar nu se

mistuie, și nu se sfârșește, se înmulțește în CER și pe pământ și în toate BISERICILE CREȘTINILOR ORTODOXI, dar este UNUL și ACELAȘI.

A vedea în Sfânta Cristelniță, apa Sfântului Botez, care udă trupul și A CREDE că aceea este baia duhovnicească, care prin rugăciunile preotului ne curățește sufletul și trupul de păcate.

A vedea în SFINTELE TAINE, altceva cu simțurile și A CREDE altceva cu mintea; mintea să tăgăduiască simțurile, ba mai mult chiar mintea să nu se încreadă în ea însăși: "Cine este înțelept și va înțelege acestea!" (Osia 14, 10).

Acestea sunt DOGME (Adevăruri de Credință, Descoperite prin Revelație) pe care mintea noastră nu poate să le cuprindă și să le înțeleagă.

Dar nu numai atât, CREDINȚA CREȘTINILOR ORTODOXI, este o lege cu totul duhovnicească, cu totul SFÂNTĂ. Lege care poruncește sărăcia, fecioria, postul, smerenia și o dragoste atât de desăvârșită, încât ne poruncește să iubim pe vrăjmașii noștri, lege care vrea ca omul să fie duhovnicesc și sfânt în lume, lege potrivnică lumii și trupului. Acestea sunt lucruri pe care firea și voința omenească nu le primește cu bucurie.

O, CREDINȚĂ CREȘTINĂ ORTODOXĂ, DUMNEZEIASCĂ în început, DUMNEZEIASCĂ în creștere, DUMNEZEIASCĂ în întărire, ai fost făcută de Dumnezeu, ai fost crescută de Dumnezeu, ești întărită de Dumnezeu.

Tu ești CALEA CEA ADEVĂRATĂ (Ioan 14, 6), cine merge pe tine ajunge negreșit în RAI.

CREȘTINE ORTODOX, ai datoria să mulțumești neîncetat lui Dumnezeu, pentru că ți-a dat să te naști într-o astfel de CREDINȚĂ.

Trebuie să mulțumești lui Dumnezeu, pentru că te-ai născut creștin ortodox și nu păgân sau eretic, pentru că ești: "NEAM SFÂNT, PREOȚIE ÎMPĂRĂTEASCĂ". (1 Petru 2, 9).

În concluzie spunem că:

- CREDINȚA ORTODOXĂ, este un dar a lui Dumnezeu (Rom. 12, 3; Efes. 2, 8; Filip. 1, 29; 2 Petru 1, 1). Sfântul Apostol Pavel ne spune: "Căci prin har sunteți mântuiți, prin CREDINȚĂ, și aceasta nu este de la voi, este Darul lui Dumnezeu (Filip 1, 29).

- CREDINȚA ORTODOXĂ este un lucru al lui Dumnezeu (Fapt. 11, 21; 1 Cor. 2, 5; Efes. 1, 19; Colos. 2, 12; 2 Tes. 1, 11; 1 Tim. 1, 14) "CREDINȚA voastră să nu fie în înțelepciunea oamenilor ci în PUTEREA LUI DUMNEZEU". (1 Cor. 2, 5).

- CREDINȚA ORTODOXĂ este un dar al Sfântului Duh. (1 Cor. 12, 9; Gal. 5, 22).

"Roada Duhului este dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, CREDINȚA." (Gal. 5, 22).

- CREDINȚA ADEVĂRATĂ (ORTODOXĂ) în Dumnezeu, aparține și

voinței omului (Matei 8, 13; 9, 22; Marcu 5, 34; Luca 7, 50; 17, 19; 18, 24) Mântuitorul Iisus Hristos a zis sutașului: "Du-te, fie după cum ai crezut. Și s-a însănătoșit sluga lui în ceasul acela. (Matei 8, 13).

- CREDINȚA ORTODOXĂ, crește și se dezvoltă în om, prin conlucrarea și colaborarea noastră cu Dumnezeu. (Teologia Morală Ortodoxă Vol III, pag. 95).

1.2. DE CÂTE FELURI ESTE CREDINȚA?

1) CREDINȚA CUNOSCĂTOARE (CREDINȚA TEORETICĂ) pe care o au și diavolii, pentru că diavolii cunoscând PUTEREA LUI DUMNEZEU, cred și se cutremură. (Iacob 2, 15).

2) CREDINȚA LUCRĂTOARE, adică credința care este urmată de fapte bune creștinești (Galateni 5, 6).

3) CREDINȚA ÎNDOIELNICĂ sau puțină, pentru care a zis Mântuitorul Iisus Hristos Sfântului Apostol Petru: "Puțin credinciosule, pentru ce te-ai îndoit." (Matei 14, 31).

4) CREDINȚA FĂȚARNICĂ, pe care Mântuitorul Iisus Hristos, de atâtea ori a muștrătat-o în fața cărturarilor și a fariseilor. (Matei 23, 13 - 29).

5) CREDINȚA BIGOTĂ (BOLNAVĂ, FANATICĂ) sau mai bine zis NELĂMURITĂ (II Timotei 3, 8). Aceasta este o credință superficială a celor ce cred în viziuni false, vedenii false, descântece, ghicitori, vrăji (Isus Sirah 34, 17).

6) CREDINȚA RĂTĂCITOARE, pe care o au sectarii și ereticii (1 Tim. 1, 3; 1, 9; 1, 20; 4, 1-2; 6, 13-14). Sfântul Apostol Pavel spune despre aceștia: "Mereu învățând și neputând niciodată să ajungă la cunoașterea adevărului, OAMENI STRICAȚI LA MINTE ȘI NETREBNICI PENTRU CREDINȚĂ (2 Timotei 3, 7-8; Fapt 20, 16; 18-28-23).

7) CREDINȚA PĂGÂNĂ, care nu are nimic din ADEVĂRUL CREDINȚEI ORTODOXE și aparține popoarelor care nu cred în EVANGHELIE ȘI ÎN IISUS HRISTOS, MÂNTUITORUL LUMII (2 Timotei 3, 8). Despre aceștia Sfântul Apostol Petru ne învață: "... între voi vor fi învățători mincinoși, care vor strecura eresuri pierzătoare și tăgăduind chiar pe Stăpânul care i-a răscumpărat, își vor aduce lor grabnică pieire. (2 Petru 2, 1). Aceștia sunt toți sectarii care nu mărturisesc ÎNVĂȚĂTURA DE CREDINȚĂ, CONFORM CREZULUI ORTODOX.

1.3. LEGĂTURA DINTRE CREDINȚA ÎN LUCRURILE DESCOPERITE ȘI CUNOAȘTEREA LOR

Sfântul Chiril al Alexandriei, leagă CREDINȚA de cunoașterea lucrurilor credinței, prin textul Evangheliei de la Sfântul Apostol Ioan: "Și noi

am crezut și am cunoscut că Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului celui viu. (Ioan 6, 69). CREDINȚA este înaintea cunoașterii, după cuvântul Sfântului Isaia proorocul: "Dacă nu credeți nu veți sta în picioare" (Isaia 7, 9).

Prin DREAPTA CREDINȚĂ, se realizează cunoașterea lui Dumnezeu și a ADEVĂRULUI SĂU și tot prin CREDINȚĂ ne ridicăm: "La măsura vârstei deplinătății lui Hristos (Efeseni 4, 13) și la starea desăvârșirii duhovnicești.

La cunoașterea duhovnicească se ridică omul înaintat în credință și viața duhovnicească încă de aici de pe pământ, dar desăvârșita cunoaștere, o dobândim numai în viața viitoare, când vom vedea "față către față" ceea ce am crezut. Puterea de cunoaștere în această viață pământească, este strâns legată de CREDINȚA ÎN LUMINA CARE VINE DE LA DUMNEZEU, căci numai aceasta învederează cu claritate lucrurile și întâmplările de pe pământ, care capătă sens pentru noi.

"Cei care nu cred celei mai mari LUMINI (LUMINA DUMNEZEIASCĂ), cad și din Lumina Cunoștinței, spune Sfântul Grigorie Palama.

Dumnezeu Cuvântul și Mântuitorul nostru Iisus Hristos, a luat firea noastră cea umană, prin întrupare, și a dat oamenilor un îndreptar de CREDINȚĂ DREAPTĂ (ORTODOXĂ) și de viețuire creștinească, arătându-ne două căi de viețuire mântuitoare, pentru a dobândi viața veșnică:

A) CALEA ADEVĂRULUI, ca să cunoască oamenii pe ADEVĂRATUL DUMNEZEU;

B) CALEA SFINȚENIEI, ca să îplinească oamenii toate virtuțile creștine, spre sfințenie și mântuire.

Despre prima cale, Mântuitorul Iisus Hristos, vorbind cu Dumnezeu Tatăl spune: "Aceasta este viața veșnică, ca să te cunoască pe Tine, SINGURUL DUMNEZEU ADEVĂRAT și pe Iisus Hristos pe care L-ai trimis (Ioan 17, 3). Adică VIAȚA VEȘNICĂ pentru oameni, constă în a cunoaște pe Dumnezeu după propria FIINȚĂ, și după modul existenței Lui, pentru a adora un DUMNEZEU CREATOR, ATOTPUTERNIC ȘI DESĂVĂRȘIT, iar pe pământ să-L vedem în ICOANA VIE A LUI, ÎN PERSOANA MÂNTUITORULUI IISUS HRISTOS, SPRE A CUNOAȘTE ÎNTR-UN DUMNEZEU RĂSCUMPĂRĂTOR, bunătatea și binefacerile Lui.

Despre a doua CALE, CALEA SFINȚENIEI, Sfântul Apostol Pavel ne spune că, Fiul Lui Dumnezeu, S-a îmbrăcat în trupul nostru ca să ne facă o NOUĂ BISERICĂ și UN POPOR NOU, Biserica nepătată și fără de greșală, în care să nu se poată găsi nici cea mai mică urâciune: "Ca s-o înfățișeze Sieși Biserica Slăvită, neavând pată nici zbârcitură (Efeseni 5, 27); Popor curat de orice scădere, care să lucreze toată virtutea, vrednic de veșnica lui Dragoste.

Această NOUĂ BISERICĂ, este BISERICA ORTODOXĂ, iar acest NOU POPOR, suntem noi POPORUL ORTODOX.

Acest nou îndreptar al mărturisirii și vieții noastre, este CREDINȚA

ORTODOXĂ, CREDINȚA TEORETICĂ ȘI PRACTICĂ, din cauză că ea este ca ochiul minții noastre, ca să vadă ADEVĂRUL ÎNVĂȚĂTURII ORTODOXE și ca mâna inimii noastre, ca să ÎMPLINEASCĂ SFINȚENIA VIEȚII NOASTRE.

Prin urmare, CREȘTINII ORTODOCSI, trebuie să aibă și CREDINȚA și FAPTE (Iacob 2, 17).

Fapta fără credință este oarbă. Un creștin care n-are pe una sau pe cealaltă, este ca un bolnav care, lipsit de puteri nu poate să meargă, sau ca un orb, care lipsit de vedere, nu vede să se miște. Unuia îi lipsește sprijinul, celuilalt conducerea. Și unul și altul vor fi supuși căderii. Primul din pricina lipsei de putere, iar celălalt din pricina orbirii.

Adevărul este că, noi nu avem nici atâta LUMINĂ DUMNEZEIASCĂ DE ÎNȚELEGERE în mintea noastră, ca să cunoaștem ce credem, nici atâta DRAGOSTE CREȘTINĂ în inima noastră, ca să viețuim după cum credem.

În afară de această CREDINȚĂ DE LA BOTEZ, care se revarsă și se dă prin har, se cere și cealaltă CREDINȚĂ, care se dobândește și se adaugă prin studiul ADEVĂRURILOR DUMNEZEIEȘTI, și prin practicarea VIRTUȚILOR CREȘTINE. În studiul CREDINȚEI, nu este vorba de un studiu iscoditor, așa cum urmăresc științele laice. Un astfel de studiu iscoditor este izgonit din ȘCOALA DUHOVNICEASCĂ A LUI HRISTOS.

În ȘCOALA DUHOVNICEASCĂ, trebuie să ne smerim, printr-o respectuasă plecăciune, cele mai înalte și mai alese puteri ale sufletului nostru, după cum ne spune Sfântul Apostol Pavel: "Robind tot gândul nostru, spre ascultarea lui Hristos" (II Corinteni 10, 5).

Iar Tertulian ne spune: O dată ce S-A ÎNTRUPAT HRISTOS, nu mai avem nevoie să iscodim, deoarece cunoaștem adevărul cel veșnic prin Evanghelie."

În RAI, unde toate sunt descoperite, și nu mai este nimic tainic, omul va fi fericit prin vedere și nu prin credință.

Sfântul Apostol Ioan ne spune că: "Îl vom vedea, așa cum este" (1 Ioan 3, 2).

În BISERICĂ, unde însă toate sunt tainice și nu-i nimic descoperit, suntem fericiți nu prin vedere, ci prin HARUL ȘI PUTEREA CREDINȚEI. "Fericiți cei ce nu au văzut și au crezut" (Ioan 20, 29).

Deci în studiul Dumnezeiesc, trebuie să fie îndepărtate deopotrivă cele două extreme: ISCODIREA ȘI NEȘTIINȚA. Departe de neștiință, ca să căutăm învățătura și departe de iscodire ca să nu căutăm dovada pipăită.

Trebuie să dăm ochilor noștri CREDINȚA, ca să avem vrednicia să credem mai bine și SMERENIA să vedem mai puțin.

Deci nu pentru a iscodi, nu pentru a cunoaște TAINELE CREDINȚEI, nici pentru a cerceta, ci pentru a afla vredniciile ei morale și pentru a ajunge, nu învățați, ci cucernici.

Mântuitorul Iisus Hristos aseamănă CREDINȚA CU O COMOARĂ ascunsă în țarină. Aceasta se tâlcuiește după Sfântul Ioan Gură de Aur, că nu este de ajuns să avem această comoară ascunsă, ci trebuie s-o dezgropăm, și s-o cunoaștem, pentru a o folosi apoi în opera mântuirii noastre.

Dar duhul nostru, se dedică mai mult oricărui stadiu, decât STUDIUL CREDINȚEI NOASTRE. Științele acestui veac, demnitățile politice, iscusința în câștig, stăpânesc toată mintea noastră, spre a satisface dragostea noastră de bani, mândria noastră, duhul iscoditor.

Orice altceva vrem să cunoaștem, afară de ce trebuie să cunoaștem pentru mântuirea noastră. De aceea spune Sfântul Prooroc Osia: "Nu este cunoștința lui Dumnezeu pe pământ" (Osia 4, 1).

Da, CREDEM ÎN DUMNEZEU, dar nu ridicăm vreodată privirea la cer să cunoaștem cum trebuie, să admirăm tainele purtării Sale de grijă, să pătrundem în adâncimea înțelepciunii Lui, să descoperim minunile milei Lui.

CREDEM ÎN HRISTOS, dar nu cunoaștem nici minunile vieții lui, nici ADEVĂRUL ÎNVĂȚĂTURII LUI, nici VREDNICIA PATIMILOR LUI, NICI folosul SLAVEI LUI.

Ne aflăm în BISERICA CEA DUMNEZEIASCĂ A LUI, dar nu știm ce înseamnă să fie cineva MĂDULAR AL UNUI TRUP ATÂT DE SFÂNT, (Rom. 12, 4-6), precum suntem noi creștinii, prăznuim sărbătorile Lui, fără să înțelegem scopul lor, ne supunem legilor Lui, fără să ne gândim la înțelepciunea lor. Participăm la Dumnezeieștile Lui Slujbe, fără să pătrundem taina lor.

Dumnezeul meu! Ce-mi folosește să fiu născut într-o zi strălucită, înconjurat de atâta LUMINĂ DUMNEZEIASCĂ, câte sunt ADEVĂRURILE TALE, pe care mi le-ai dat să le credem, o dată ce vreau să țin cu mine, întunericul neștiinței și noaptea păcatelor.

Dacă neștiința mea, pe cât de nevinovată, pe atâta de voită, ține ascunsă COMOARA CELEI MAI SFINTE CREDINȚE, ce mi-ai dăruit, cum pot să mă folosesc la dobândirea mântuirii mele?

Armele pe care mi le-ai dat, ca să lupt împotriva vrăjmașilor mei (diavoli), sunt desăvârșite, făurite de înțelepciunea Ta, în FOCUL DRAGOSTEI TALE DUMNEZIEȘTI.

Sunt arme, care au făcut atâtea minuni în mâinile curvoșilor și a mucenicilor, sunt arme care este de ajuns să le întrebuițezi, ca să biruiești, deoarece: "CREDINȚA NOASTRĂ, este biruința care a învins lumea" (1 Ioan 5,4). Dar ce folos! Nu nădăjduiesc nici un câștig de pe urma lor, căci nu sunt obișnuit cu ele.

Dar chiar dacă aș avea TOATĂ CUNOȘTINȚA CREDINȚEI MELE ca să cred drept, dar nu o pun în practică pentru a trăi creștinește, ce-mi folosește? Care este folosul, spune Sfântul Apostol Iacob, dacă cine spune că are credință, dar nu are FAPTELE CREDINȚEI. (Iacob 2, 14).

1.4. CREDINȚA ȘI FAPTELE BUNE, CONDIȚII SUBIECTIVE ALE MÂNTUIRII

MĂRTURISIREA DE CREDINȚĂ ORTODOXĂ spune că, ceea ce trebuie să păzească creștinul pentru ca să dobândească VIAȚA CEA VEȘNICĂ, sunt: CREDINȚA ȘI FAPTELE BUNE CREȘTINEȘTI (I, 1-2).

Astfel, conform ÎNVĂȚĂTURII BISERICII ORTODOXE, creștinul se formează în BISERICĂ, împreună lucrând cu HARUL DUMNEZEIESC, prin CREDINȚA ȘI FAPTE BUNE, CREȘTINEȘTI.

Prin, CREDINȚĂ și prin permanenta ocrotire și călăuzire a HARULUI DUMNEZEIESC, creștinul beneficiază personal de roadele Întrupării și de Jertfa Mântuitorului Iisus Hristos și totodată progresează în sfințenie.

CREDINȚA NĂSCUTĂ ÎN OM PRIN HAR, dar cu consințământul și colaborarea omului, care se conformează VOINȚEI DUMNEZEIEȘTI, este primirea ADEVĂRULUI MÂNTUITOR, descoperit de Domnul Iisus Hristos.

Dar acest lucru nu înseamnă numai o acceptare simplă, strict intelectuală a adevărilor descoperite, ci și alipirea spirituală de Mântuitorul și de lucrarea săvârșită de El.

CREDINȚA ÎNTREAGĂ, implică deci, devotamentul întreg față de CUVÂNTUL LUI DUMNEZEU ÎNTRUPAT, iar devotamentul întreg față de Hristos, înseamnă iubirea față de El, Dragoste creștină, care se manifestă în chip necesar prin fapte bune.

Aceste fapte bune creștinești, sunt săvârșite după PORUNCILE DUMNEZEIEȘTI, cu ajutorul Harului Divin, cu care se conlucrează liber și conștient.

Astfel CREDINȚA, care îndreptează și mântuiește, nu este un act strict teoretic, ci un act moral, ea este organic unită și nedespărțită de faptele bune, izvorâte din iubirea față de Dumnezeu și față de aproapele. "Credința care lucrează prin iubire (Galateni 5, 6).

Sfânta Scriptură, pune mereu în legătură CREDINȚA ȘI FAPTELE BUNE, ca factori ai mântuirii, înfățișând îndreptarea și VIAȚA VEȘNICĂ, ca urmare a credinței. (Ioan 5, 10; Rom. 5, 2) sau ale iubirii creștinești (1 Ioan 3, 14; 4, 7), sau ale păzirii Poruncilor Dumnezeiești (1 Ioan 3, 23-24), sau al credinței și faptelor (Iacob 2, 24), adică al credinței lucrătoare prin dragoste creștină (Galateni 5, 6), pentru că, credința vie, se arată prin fapte (Iacob 2, 17; 2, 26).

CREDINȚA CUNOSCĂTOARE (TEORETICĂ), simplă și rece a ADEVĂRULUI DUMNEZEIESC, fără iubire creștină, deci fără atașamentul integral al persoanei la adevărul cunoscut, fără puterea sentimentului și hotărârea voinței, fără dispoziția internă care alipește de Mântuitorul Iisus Hristos și din care izvorăsc în mod firesc faptele bune, astfel de credință nu mântuiește, ea este o credință moartă (Iacob 2, 26).

Această credință o au diavolii, care se cutremură cunoscând existența lui Dumnezeu (Iacob 2, 19), dar nu se pot mântui, căci nu iubesc pe Dumnezeu și lucrările lui.

CREDINȚA se împarte în CREDINȚA CUNOSCĂTOARE ȘI ÎN CREDINȚĂ LUCRĂTOARE.

CREDINȚA ESTE CUNOSCĂTOARE când numai cu mintea noastră, **LUMINATĂ DE DUHUL SFÂNT**, credem cele ce ne învață **CREDINȚA ORTODOXĂ**, iar din faptele bune creștinești nimic nu facem; Această credință este moartă și nefolositoare și nu poate să mântuiască pe om, așa cum ne spune și Sfântul Apostol Iacob: "Așa și cu **CREDINȚA**, dacă nu are fapte este moartă în ea însăși." (Iacob 2,17)

CREDINȚA ESTE LUCRĂTOARE când **CREDEM** toate câte ea ne învață și facem toate câte ea ne legiuiește. Aceasta este **CREDINȚA** despre care zice Dumnezeiescul Apostol Pavel: "**CREDINȚA** care se lucrează prin Dragoste". (Galateni 5, 6)

Iar Sfântul Apostol Iacob ne zice: ... "După cum trupul fără duh este mort, tot astfel **CREDINȚA FĂRĂ FAPTE ESTE MOARTĂ**". (Iacob 2,26; 2,20)

CREDINȚA pe care am primit-o de la Sfântul Botez, este un început de credință, ea este o rădăcină care trebuie să crească, ca să ajungă pom roditor, care să aibă loc în **RAIUL PĂMÂNTESC AL BISERICII LUI HRISTOS**. Altfel dacă rodul este fără de folos și fără de rost, se taie și se aruncă în foc (Matei 3, 10; 7, 19). Pentru **CUNOAȘTEREA CREDINȚEI ȘI PRACTICAREA CREDINȚEI**, sunt necesare două lucruri din partea creștinilor:

1) **MINTE LUMINATĂ DE DUMNEZEU**, pentru studierea **DOGME-LOR ȘI PORUNCILOR DUMNEZEIEȘTI**;

2) **INIMĂ, PENTRU FAPTELE CREȘTINEȘTI ȘI DRAGOSTE CREȘTINĂ**.

Primii creștini: "Erau stăruind în învățătura Sfinților Apostoli (Faptele 2, 42). Aceștia se înmulțeau în fiecare zi prin Harul Sfântului Duh, aveau Dragoste Creștină între ei și erau: "O inimă și un suflet." (Faptele 4, 32).

Cum sunt însă astăzi **MINTEA ȘI INIMA** creștinilor?

Mintea creștinilor se ocupă astăzi cu orice altceva în afară de **STUDIUL DOGMELOR CREDINȚEI**. Banii deasupra tuturor, mai întâi afacerile, mai întâi și mai presus de toate folosul material.

Mintea să învețe mai întâi toate științele și toate meseriile și toate mijloacele de îmbogățire.

Iar cele **DUHOVNICEȘTI**, mai târziu și de cele mai multe ori niciodată. Poate cineva să ne contrazică? Dacă da: Arată-mi credința ta, din împlinirea poruncilor Dumnezeiești. (Iacob 2, 18)

Să nu ne amăgim frați creștini, va veni într-o zi sfârșitul vieții noastre pământești și vom pleca fiecare acolo unde am slujit: **LA FERICIREA CEA VEȘNICĂ**, împreună cu Dumnezeu, Maica Domnului și cu toți Sfinții, sau ÎN

IAD, LA CHINURILE CELE VEȘNICE, împreună cu diavolii și oamenii păcătoși.

"La ce folosește, spune Sfântul Petre Damaschinul, dacă cineva crede ortodox, dar trăiește ca un păgân?"

Prin urmare, Dumnezeu care a spus doar un cuvânt ca să facă cerul și pământul și a săvârșit atâtea lucruri mari, pentru a ne face: Fii ai lui Dumnezeu după har (Galateni 3, 27), cum credeți că vrea Dumnezeu să fie acești creștini?

Dumnezeu vrea ca, creștinii să fie după SLAVA CUVÂNTULUI ÎNTRUPAT, rodul PATIMILOR LUI, și al DRAGOSTEI LUI, MOȘTENITORUL FERICIRII LUI CELEI VEȘNICE.

Acest lucru ni-l spune și Sfântul Apostol Petru: "După SFÂNTUL care v-a chemat, fiți și voi sfinți în toate purtările voastre." (1 Petru 1, 16). Dumnezeu vrea ca fiecare creștin ortodox, să poarte în el, datoria de a fi sfânt.

Pentru aceasta, Legea Mântuitorului Iisus Hristos, care este dreptul sfințeniei, cere întradevăr o obște nepătată a credincioșilor: "Biserica nepătată, neavând pată nici zbârcitură" (Efeseni 5, 26).

Prin urmare această LEGE, care este mai SFÂNTĂ decât toate legile, cere ca și creștinii să fie mai sfinți decât ceilalți oameni: "Popor ales, râvnitor de fapte bune. (Tit. 2, 14)".

Creștinul adevărat este:

- *Om mai mult duhovnicesc, decât trupesc;*
- *Om mai mult ceresc, decât pământesc;*
- *Om răstignit față de lume;*
- *Om îmbrăcat în Hristos. (Galateni 3, 27).*

Cu alte cuvinte, creștinul trebuie să ducă o viață atât de sfântă și de asemănătoare cu Domnul Iisus Hristos, ca și cum Hristos trăiește în el și astfel să poată spune: "M-am răstignit împreună cu Hristos, și nu eu mai trăiesc, ci Hristos trăiește în mine. Și viața mea acum în trup, o trăiesc în credința în Fiul lui Dumnezeu, care M-a iubit și S-a dat pe Sine însuși pentru mine. (Galateni 2, 20).

Iar creștinii care nu au altceva, decât învelișul creștinismului, se seamănă cu falșii credincioși, muștrați de Sfântul Apostol Pavel: "Ei mărturisesc că îl cunosc pe Dumnezeu, dar cu faptele lor îl tăgăduiesc, urăcioși fiind, nesupuși și la orice lucru bun, netrebnici. (Tit. 1, 16). Iar fericitul Ieronim spune: "Una mărturisesc cu gura și alta cu viața lor. Creștini fără rânduială și nepotriviți în ceea ce privește credința și viața, sau cei mai rău, păcătoși îmbrăcați în haina sfințeniei și de multe ori draci ascunși, sub haina lui Hristos, dobândită prin Sfântul Botez.

Înfățișarea urâtă pe care o avem, arătându-ne în afară cu o credință atât de frumoasă, iar înăuntru cu un suflet atât de murdar, stârnește râsul

dușmanilor noștri, mai cu seamă hulă și ocară. Hristos suferă astfel prin noi ocări și legea lui Hristos se hulește.

Acestea sunt lipsurile credinței noastre:

Lipsuri din partea MINȚII NOASTRE, care nu are CUNOȘTINȚA DUHOVNICEASCĂ, și lipsuri din partea INIMII NOASTRE pentru că; nu împlinim FAPTELE CREDINȚEI NOASTRE.

Creștine, tu te lauzi că ai credință, dar ce folos că tu calci LEGEA CREȘTINĂ. Și demonii cred și se înfricoșează. Dar la nimic nu le folosește.

Tu crezi că Dumnezeu a dat cele zece porunci, și că cel care calcă una dintre ele, se pedepsește negreșit. Dar toată ziua, fără nici o teamă și sfială, defăimezi fiecare poruncă. Deci la ce-ți folosește credința ta?

Tu crezi că Dumnezeu a poruncit ca să-l iubești pe aproapele tău, ca pe tine însuși. Dar tu îl defăimezi pe Dumnezeu prin călcarea poruncilor Lui și pe aproapele îl nedreptățești și îl superi în toate chipurile. Deci care este folosul credinței tale?

Tu crezi că, dacă nu vei ierta greșalele oamenilor, este cu neputință să-ți ierte Dumnezeu păcatele tale.

Crezi că Dumnezeu îți poruncește ca să iubești pe vrăjmașii tăi, dar tu îi urăști și-i prigonești până la moarte. Deci la ce-ți folosește credința ta?

Tu crezi că Dumnezeu îți poruncește: "Învățați-vă de la Mine, că sunt blând și smerit cu inima (Matei 11, 29). Dar tu ești mândru și mândru. Deci la ce-ți folosește credința ta.

Tu crezi că, dacă vei face orice bine săracului, lui Dumnezeu îi faci, pentru că zice Domnul: "Întrucât ați făcut unuia dintre acești prea mici frați ai Mei, Mie ați făcut (Matei 26, 40).

Tu însă vezi săracul, dar îți întorci fața de la el. Vezi săracul și în loc de milostenie, îl încarci cu ocări.

Așadar la ce-ți folosește credința ta?

Tu crezi că o să vină o zi, în care Dumnezeu va șede pe SCAUNUL SLAVEI SALE, ca să judece lumea și că cei care au făcut fapte bune vor merge în VIAȚA CEA VEȘNICĂ, iar cei care au făcut păcate, vor merge în CHINURILE VEȘNICE. dar tu te lenevești cu totul de la faptele cele bune și cu multă osârdie, în fiecare zi faci păcate. Așadar la ce-ți folosește ție credința ta?

Acest fel de credință nu mântuiește, după cum ne încredințează Sfântul Apostol Iacob, când zice: "Acest fel de credință este moartă și nede-săvârșită" (Iacob 2, 20-22).

Din toate acestea, cunoaștem ADEVĂRATA ÎNVĂȚĂTURĂ INSUFLATĂ DE DUMNEZEU că: "Credința ne ajută nouă la săvârșirea faptelor bune, iar faptele bune, dau CREDINȚEI desăvârșirea. Când omul va avea CREDINȚA ADEVĂRATĂ (Există un SINGUR DUMNEZEU și deci CREDINȚA CEA ADEVĂRATĂ ESTE UNA ȘI PUTERNICĂ, unită cu faptele

bune creștinești, dar mai ales cu rugăciune și cu post, unul ca acesta poate cu ajutorul lui Dumnezeu, să facă minuni mari și să primească de la Dumnezeu, TOT CE VA CERE, SPRE FOLOSUL SUFLETULUI SĂU ȘI AL APROAPELUI.

Acest adevăr ni-l arată Mântuitorul Iisus Hristos, în Sfânta Sa Evanghelie: "De veți avea credință cât un grăunte de muștar, veți zice muntelui acestuia: mută-te de aici dincolo și se va muta și nimic nu va fi vouă cu neputință (Matei 17, 20).

Pentru a ne da seama de PUTEREA CREDINȚEI, vom aduce mărturie pe Sfântul Apostol Pavel, care arătând multe din faptele credinței zice: "Prin CREDINȚĂ, pricepem că s-au întemeiat veacurile cu CUVÂNTUL lui Dumnezeu, de s-au făcut din nimic cele ce se văd. Prin CREDINȚĂ, Abel a adus lui Dumnezeu mai bună jertfă decât Cain, ... Prin CREDINȚĂ Enoh a fost luat de pe pământ la Cer, ca să nu vadă moartea ... Prin CREDINȚĂ Noe, luând înștiințare de la Dumnezeu, despre cele ce nu se vedeau încă (POTOPUL), a pregătit o corabie pentru mântuirea casei sale ... Prin CREDINȚĂ, Avraam când a fost chemat, a ascultat și a ieșit la locul pe care era să-l ia spre moștenire și a ieșit neștiind unde merge ... Prin CREDINȚĂ, Sarra a prins putere să zămislească fiu (deși trecuse de vârsta cuvenită) pentru că L-a socotit credincios pe Dumnezeu care îi făgăduise.

Prin CREDINȚĂ, când s-a născut Moise, a fost ascuns de părinții lui trei luni, căci l-au văzut prunc frumos și nu s-au temut de porunca lui Faraon ... Prin CREDINȚĂ, Moise a părăsit țara Egiptului, fără să se teamă de urgia lui Faraon, căci a rămas neclintit, ca unul care a văzut pe NEVĂZUTUL ÎMPĂRAT ... Prin CREDINȚĂ, au trecut izraeliții Marea Roșie, ca pe uscat, pe când egiptenii, încercând și ei a trece, s-au înecat (Evrei 11, 3-29). La aceste mărturii despre PUTEREA CREDINȚEI din VECHIUL TESTAMENT, putem adăuga și altele mult mai mari din Istoria Creștinismului:

Prin CREDINȚĂ, FECIOARA MARIA, a primit vestea cea Bună de la Arhanghelul Gavriil și s-a învrednicit să nască cu Trup pe Fiul lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru Iisus Hristos.

Prin CREDINȚĂ, Sfântul Ioan Botezătorul, a primit să Boteze în apele Iordanului, pe Fiul lui Dumnezeu, și a văzut pe Duhul Sfânt, ca un porumbel șezând deasupra Lui ...

Prin CREDINȚĂ, pescarii Galileni au lăsat toate și, urmând lui Hristos, au devenit Apostoli.

Prin CREDINȚĂ Sfinții Apostoli, au primit Duhul Sfânt și cu Puterea Lui, au vestit Evanghelia Mântuirii în toată lumea.

Prin CREDINȚĂ, Pavel, vasul alegerii, s-a convertit la Hristos pe calea Damascului și a ajuns cel mai mare Apostol al neamurilor.

Prin CREDINȚĂ, Sfântul Apostol Petru a primit să fie răstignit la Roma, pe Cruce, cu capul în jos, pentru dragostea lui Hristos, iar Sfântului

Apostol Pavel i s-a tăiat capul.

Prin CREDINȚĂ, zeci de milioane de creștini au primit cu bucurie, să fie tăiați, sfârșiați de fiare, înnecați în mare, pentru Evanghelie zicând: "Suntem ucenici ai lui Hristos și fii ai lui Dumnezeu după har și suntem gata să ne dăm viața, ca să trăim în veci cu Dumnezeu, decât să ne lepădăm de Hristos și să fim osândiți veșnic în Iad.

Prin CREDINȚĂ, ucenicii Sfinților Apostoli și toți Dumnezeieștii Părinți, au mărturisit și apărat DREAPTĂ CREDINȚĂ ORTODOXĂ, prin cuvânt și prin minuni și au fixat-o definitiv în dogme și canoane, la cele ȘAPTE SINOADE ECUMENICE.

Prin CREDINȚĂ, mulți creștini, iubitori de Hristos, au părăsit grijile și plăcerile lumii și s-au făcut călugări, sihaștri prin mănăstiri, prin munți și prin crăpăturile pământului, ducând pe pământ viață îngerească.

Prin CREDINȚĂ, nenumărați păgâni, s-au convertit la creștinism și mulți păcătoși s-au pocăit și au devenit creștini desăvârșiți.

Prin CREDINȚĂ și Dragoste de Hristos, casele creștinilor s-au transformat în Biserici, fecioarele au devenit Mirese a lui Hristos, iar cuvioșii cu viață Sfântă, au ajuns Mărturisitori ai Ortodoxiei și slujitori vrednici ai sfintelor altare.

Prin CREDINȚĂ, după două mii de ani de luptă împotriva Întinericului, creștinismul s-a răspândit în toată lumea, biruind armele satanei, necredința, sectele, desfrâul și ura dintre oameni.

Prin CREDINȚĂ Sfântul Prooroc Ilie Tezvitianu, care era om: "cu slăbiciuni, asemenea nouă, dar cu rugăciunea s-a rugat ca să nu plouă și nu a plouat trei ani și șase luni. Și iarăși s-a rugat și cerul a dat ploaie și pământul a odrăslit roada sa.

1.5. CUM PUTEM SPORI CREDINȚA ÎN DUMNEZEU?

I) CREDINȚA în Dumnezeu, sporește și se întărește prin ispite, prin necazuri și prin scârbe. (1 Petru 1, 6-7; Iacob 1, 3): "Întru acestea vă bucurați, măcar că acum ar fi trebuit să fiți triști, încercați fiind de multe feluri de ispite pentru puțină vreme. Pentru că, CREDINȚA VOASTRĂ încercată, mult mai de preț decât aurul cel pieritor, dar lămurit prin foc, să fie găsită spre lauda și spre slava și spre cinste, la arătarea lui Iisus Hristos" (1 Petru 1, 6-7).

II) CREDINȚA, se înmulțește, sporește și se întărește prin rugăciune: "Iar Iisus i-a zis: De poți CREDE, toate sunt cu putință celui ce crede. Și îndată strigând tatăl copilului, a zis cu lacrimi: CRED, Doamne! Ajută necredinței mele. (Marcu 9, 24; Luca 17, 15).

III) ÎNDOIALA ÎN CREDINȚĂ, este păcat și vine în mintea și inima omului, prin gândurile semănate de diavol și prin împușinarea credinței (Matei 8, 26; 14, 31; Lc. 8, 24-25; Iacob 1, 6).

Mântuitorul Iisus Hristos a zis: "De ce vă este frică puțin credincioșilor? S-a sculat atunci, a certat vânturile și marea și s-a făcut liniște deplină." (Matei 8, 26)

Iar Sfântul Apostol Iacob ne învață: "Să ceară însă cu credință, fără să aibă nici o îndoială, pentru că cine se îndoiește este asemenea valului mării, mișcat de vânt și aruncat înapoi și încolo." (Iacob 1, 6)

ÎNDOIALA ȘI ÎMPUȚINAREA CREDINȚEI, se face uneori prin voia lui Dumnezeu (Filocalia vol X, Cuv. 46, pag. 240), pentru unele păcate și mai ales pentru a ne smeri și a cere și mai mult ajutorul lui Dumnezeu.

ÎNDOIALA ÎN CREDINȚĂ, se alungă din inima omului, prin **CREDINȚĂ, RUGĂCIUNE ȘI LĂSAREA ÎN VOIA LUI DUMNEZEU** (Matei 26, 38-41), prin smerenie, post, spovedanie, convorbiri cu părinți Duhovnicești și **BINECUVÂNTAREA ACESTORA**, participarea regulată la **SFÂNTA LITURGHIE**.

1.6. TREPTE ÎN CREDINȚĂ

Există **TREPTE ÎN CREDINȚĂ**, căci **CREDINȚA** este o biruință de fiecare clipă a **ÎNDOIELII**.

CREDINȚĂ PUȚINĂ - ÎNDOIALĂ MULTĂ.

CREDINȚĂ MULTĂ - ÎNDOIALĂ PUȚINĂ.

1. CREDINȚA CREȘTINĂ ORTODOXĂ, este Haina Dumnezeiască pe care o primim de la Sfântul Botez (Galateni 3, 27). Dar ca să vorbim mai precis, aceasta nu este decât **ÎNCEPUTUL CREDINȚEI**, pentru că prin **SFÂNTUL BOTEZ** devenim creștini.

Prin **SFÂNTUL BOTEZ**, omul se curățește de păcatul strămoșesc, și de toate păcatele făcute până la **BOTEZ**, se naște duhovnicește la o nouă viață spirituală, din apă și Duh (Ioan 3, 5), devine membru al **TRUPULUI MISTIC A LUI HRISTOS** și deci membru al **BISERICII** și fiu al lui Dumnezeu după har. (1 Ioan 3, 1). Creștinii primesc la **SFÂNTUL BOTEZ**, în dar, **HARUL DUMNEZEIESC**, cu totul desăvârșit.

Harul primit la Sfântul Botez, este Hristos întreg ("Câți în Hristos v-ați Botezat, în Hristos v-ați și îmbrăcat." (Galateni 3, 27)

Mântuitorul Iisus Hristos fiind Dumnezeu desăvârșit, a dăruit celor Botezați, harul desăvârșit al Sfântului Duh, căci El nu primește adaus de la noi. Dar Dumnezeu ni se descoperă nouă și ni se arată, pe măsura lucrării Poruncilor Dumnezeiești și ne dăruiește adaus la credință.

"Până vom ajunge toți la unitatea credinței și a cunoașterii Fiului lui Dumnezeu, la starea bărbatului desăvârșit, la măsura vârstei deplinătății lui Hristos. (Efeseni 4, 13)

Deci orice i-am aduce, odată renăscuți în El, este de la El, din El și era ascuns în El.

Dar dacă prin reaua întrebuintare a celor vremelnice, prin grija de lucrurile vieții, prin ceața patimilor și prin noroiul păcatelor, acoperim Harul, vom slăbi credința și ne vom întări în necredință.

Însă este cu puțință, prin pocăință, spovedanie și împlinirea Poruncilor Dumnezeiești, să sporim din nou în credință. (Sfântul Marcu Ascetul)

Sporind credința, orice creștin devine "Făcător de minuni".

Iar prima și cea mai mare minune pe care o poate face orice creștin este: "Învierea sufletului său și sporirea duhovnicească încă de pe pământ.

Apoi prin sufletul său ÎNVIAT din moartea veșnică a păcatelor, va învia prin darul lui Dumnezeu și sufletele altor creștini.

Deci această CREDINȚĂ DE LA BOTEZ, se revarsă și se dă omului prin Har (1 Corinteni 12, 9; Galateni 5, 22).

Dar dacă nu sporim această CREDINȚĂ DE LA BOTEZ, VOM FI CREȘTINI cu numele, nu și cu fapta. De cele mai multe ori însă, și această credință este acoperită mai târziu de norul păcatelor.

2. CREDINȚA CUNOSCĂTOARE, este CREDINȚA CARE SE DOBÂNDEȘTE ȘI SE ADAUGĂ, PRIN STUDIUL ADEVĂRURILOR DUMNEZEIEȘTI și prin practicarea virtuților creștine. Toți creștinii trebuie să aibă această CREDINȚĂ CUNOSCĂTOARE.

Înainte de vindecarea copilului care va avea un Duh mut, Mântuitorul spune tatălui copilului:

"De poți CREDE, toate sunt cu puțință celui ce CREDE. (Mc. 9, 23)

"Și îndată, strigând tatăl copilului, a zis cu lacrimi: Cred, Doamne! Ajută necredinței mele. (Mc. 9, 24)

Necredința celui ce avea totuși PUȚINĂ CREDINȚĂ, n-a fost un impediment în calea vindecării, a contat CREDINȚA LUI, cât de puțină era. Domnul Iisus Hristos, pe această puțină credință a luat-o în considerare și i-a îndeplinit rugăciunea.

Omul nu era atât de necredincios, încât să nu se roage. Credința lui era însă puțină, așa cum este de multe ori și credința noastră. Pe baza acestei adânci și sincere rugăciuni, Domnul Iisus Hristos i-a vindecat copilul. Pentru că dacă omul s-a putut ruga, în rugăciune era credință.

Învățăm de aici, că trebuie să ne rugăm în orice împrejurare, chiar și atunci când ni se pare că ne-a slăbit CREDINȚA, să ne rugăm cu smerenie și lacrimi. În aceste cazuri, minunile sunt săvârșite de Mântuitorul Iisus Hristos, care ține cont de puțină noastră credință, când ne rugăm cu smerenie și lacrimi.

Este ca și cum, Mântuitorul ne-ar zice: Vei vedea că Eu, având CREDINȚĂ, pot totul, și-l voi vindeca. Dar Mântuitorul a lăsat să se înțeleagă că, CREDINȚA este cea care poate face minuni, CREDINȚA OAMENILOR și CREDINȚA SA.

Pe de-o parte, ne-a dat exemplu PUTERII CREDINȚEI SALE

DUMNEZEIEȘTI, iar pe de altă parte, ne-a învățat că dacă am avea CREDINȚĂ PUTERNICĂ, toate ar fi cu putință.

MINUNILE se fac în cooperarea omului cu Dumnezeu.

Dumnezeu poate face minunile din proprie inițiativă, când crede El că este necesar, dar Harul Sfântului Duh lucrează prin și pentru oamenii credincioși.

În general, minunile au rolul de a aduce la CREDINȚĂ și de a SPORI CREDINȚA, celor care sunt vrednici de a participa la minune.

Mântuitorul Iisus Hristos, a apelat de multe ori la cooperarea celui care avea nevoie de ajutorul Dumnezeiesc. În această treaptă a credinței creștinul primește puterea de a se ruga.

Cuvintele Mântuitorului: "Fie după credința voastră!" Se interpretează ca pe o invitație la participarea, la antrenarea forțelor sufletești a celui în suferință în vederea vindecării. În acest fel devine creștinul, "împreună lucrător cu Dumnezeu" (1 Corinteni 3, 9).

Când ne rugăm și cerem cu lacrimi, Mântuitorul nostru ne întreabă: "Crezi că pot să-l vindec?" Noi să-i răspundem cu lacrimi în ochi: "Cred, Doamne! Ajută necredinței mele."

3. CREDINȚA DESĂVÂRȘITĂ - FĂCĂTOARE DE MINUNI; CREDINȚA devine DESĂVÂRȘITĂ, atunci când Dumnezeu o ajută cu HARUL SĂU.

CREDINȚA DESĂVÂRȘITĂ este FĂCĂTOARE DE MINUNI, căci minunea o face în acest caz Dumnezeu, dar prin creștinul care s-a deschis prin CREDINȚĂ DESĂVÂRȘITĂ, HARUL SFÂNTULUI DUH, care lucrează prin el.

Împlinind Poruncile lui Dumnezeu (Frecventarea Bisericii în Duminici și Sărbători, post, rugăciune, Spovedanie, Sfânta Împărtășanie și celelalte fapte bune creștine, ne vom curăți și lumina sufletul și trupul și ne vom uni mistic cu Mântuitorul nostru Iisus Hristos. Pe măsura acestei uniri mistice cu Dumnezeu, vom avea și CREDINȚA-HARISMĂ, ca Dar al Duhului Sfânt. (1 Corinteni 12,9).

Aceasta este CREDINȚA DESĂVÂRȘITĂ, aceasta este CREDINȚA LUI DUMNEZEU CARE LOCUIEȘTE ÎN NOI, aceasta este CREDINȚA FĂCĂTOARE DE MINUNI, care muta și munții. (Matei 17,20; 21,21; Marcu 9,23; Luca 17,6; 1 Corinteni 12,9; Marcu 16,19-20).

Astfel se tâlcuiesc cuvintele Sfintei Evanghelii: "Dacă veți avea CREDINȚĂ (CREDINȚA LUI DUMNEZEU) cât un grăunte de muștar, veți zice muntelui acestuia: Mută-te de aici dincolo, și se va muta; și nimic nu va fi vouă cu neputință. (Matei 17,20).

Astfel Dumnezeu, prin Harul Duhului Sfânt, va face prin noi minuni, pentru întărirea în credință, mântuirea semenilor noștri și Slava lui Dumnezeu.

Mulți creștini, se socotesc că sunt în afară de Harismele (Darurile Sfântului Duh). Lenevirea în lucrarea Poruncilor Dumnezeiești, îi face să nu știe, că cel ce are CREDINȚĂ DESĂVÂRȘITĂ ÎN MÂNTUITORUL IISUS HRISTOS, are în sine deodată toate DARURILE DUMNEZEIEȘTI (Luca 17, 21; Romani 5, 5). Căci aflându-se din pricina lenii și a nepăsării, departe de DRAGOSTEA CREȘTINĂ, lucrătoare prin fapte, care ne arată comorile Dumnezeiești ascunse în noi, se socotesc pe drept cuvânt lipsiți de Darurile Dumnezeiești. Mântuitorul Iisus Hristos locuiește în inimile noastre, după DUMNEZEISCU BOTEZ (Galateni 3, 27), și toate comorile înțelepciunii și ale cunoștinței, sunt ascunse în inimile noastre și se vor face cunoscute, pe măsura curățeniei fiecăruia (Matei 5, 6).

Aceasta este comoara ascunsă în țarina inimii tale, pe care n-ai aflat-o încă, din pricina nelucrării Poruncilor Dumnezeiești. Căci dacă ai fi aflat-o, ai fi vândut toate și ai fi cumpărat țarina aceea, după cuvântul Domnului nostru Iisus Hristos.

Dar acum fiindcă ai părăsit țarina inimii, te îngrijești de cele din jurul inimii, în care nu se află nimic altceva decât spini și pălămidă.

De aceea ne zice Mântuitorul: Fericiți cei curați cu inima, că aceia vor vedea pe Dumnezeu (Matei 5, 6). Deci cei curați cu inima îl vor vedea pe Dumnezeu și comorile Lui, atunci când se vor curăți pe sine, prin spovedanie, prin post, prin rugăciune, prin Sfânta Împărtășanie, prin participarea la Sfânta Liturghie în Duminici și în sărbători și prin celelalte binecuvântate fapte creștinești. Și cu atât mai mult vor fi darurile Dumnezeiești, cu cât va spori sfințenia lor.

Prin Sfântul Botez, omul cel vechi este înmormântat cu Hristos, pentru ca împreună cu El, să ÎNVIEZE (In. 3, 5), devenind astfel purtător de Hristos și fiu a lui Dumnezeu după har. (Galateni 3, 27)

Astfel prin Domnul Iisus Hristos am intrat în TRUPUL SĂU MISTIC, unde Duhul Sfânt ne sfințește întru înnoirea vieții duhovnicești, iar TREIMEA DUMNEZEIASCĂ locuiește acum înăuntrul nostru. (Ioan 14, 23), și ne îndumnezeiește prin energiile sale necreate. Prin împreună lucrare dintre om și Dumnezeu, având ajutor SFINTELE TAINĂ, omul se unește cu Hristos și devine făcător de minuni. Prin TAINA SFINTEI ÎMPĂRTĂȘANII, CREȘTINII ORTODOCSI DEVIN CONCORPORALI ȘI CONSANGUINI CU TRUPUL ȘI SÂNGELE DOMNULUI IISUS HRISTOS.

Prin împlinirea Poruncilor Dumnezeiești, creștinul se întărește în CREDINȚĂ merge din putere în putere (Ps. 83, 8) și primește daruri și puteri asemănătoare cu cele ale cetelor îngerești.

Astfel, cel înaintat în credință are:

1. Puterea Dumnezeiască, de a-i ajuta pe oameni prin Har, cuvânt și prin faptă;
2. Puterea Dumnezeiască, de a descoperi altor oameni CUVÂNTUL

LUI DUMNEZEU, ÎNVĂȚĂTURA DE CREDINȚĂ ORTODOXĂ.

3. Un alt Dar Dumnezeiesc, pe care îl primește creștinul, este acela de a face legi creștinești și de a păzi cu rugăciunea și Puterea lui Dumnezeu hotarele țării.

4. Altă putere Dumnezeiască, este aceea de a stăpâni peste patimile trupului și peste diavoli. Creștinul cu viață sfântă, are PUTEREA DUMNEZEIASCĂ, de a scoate diavolii din alți oameni.

5. PUTEREA DUMNEZEIASCĂ, de a face minuni. Ex.: "Iosua s-a rugat și a oprit soarele și luna pe cer, până când a biruit pe vrăjmașii săi. (Iosua 10, 12-13).

Sfântul Prooroc Ilie Tezviteanul, pentru a întoarce poporul care se închina la idoli, la ADEVĂRATUL DUMNEZEU, s-a rugat: "ca să nu plouă și nu a plouat trei ani și șase luni. (3 Regi 17, 1)

Prin Harul lui Dumnezeu, creștinul ortodox, slujește oamenilor cu PUTERE ȘI DRAGOSTE DUMNEZEIASCĂ.

7. Inima creștinului smerit (Isaia 66, 2), devine TRON A LUI DUMNEZEU.

8. O altă PUTERE pe care o primește creștinul, este PUTEREA ÎNȚELEPCIUNII ȘI CUNOȘTINȚEI DUMNEZEIEȘTI, pe care o împărtășește prin predică și sfătuire, la mii de suflete.

9. UNIT MISTIC CU MÂNTUITORUL IISUS HRISTOS, creștinul ortodox devine plin de DRAGOSTE DUMNEZEIASCĂ, pe care o revarsă semenilor săi, iubind astfel pe Dumnezeu cu toată inima, cu tot sufletul și cu tot cugetul, iar pe aproapele, ca pe sine însuși. (Matei 22, 37-39)

Sunt creștini, care având puțină CREDINȚĂ CUNOSCĂTOARE și multă mândrie și slavă deșartă, vor să mute munții, cu rugăciunea.

Dar, nefiind ajunși în această treaptă de credință, ajung de batjocura oamenilor și dracilor.

Alții, își vând sufletul satanei, și fac minuni diavolești, spre a lor pierzare și a celor ce cred în ei. Sporind în credință, creștinul devine: FĂCĂTOR DE MINUNI

Iar cea mai mare minune pe care o poate face orice creștin este, ÎNVIEREA SUFLETULUI SĂU și UNIREA SA MISTICĂ CU MÂNTUITORUL IISUS HRISTOS. Apoi prin sufletul său ÎNVIAT din moartea veșnică a păcatelor, va putea învia prin darul lui Dumnezeu și sufletele altor creștini.

Când lucrați, când mâncați, când dormiți, toate să le faceți spre Slava lui Dumnezeu, (1 Corinteni 10, 31), după putere și după trebuința voastră, să fie ascultarea cu bună rânduială și nu vom cădea din cinstea Sfinților Părinți. Vi se pare, oare, că acest lucru nu face parte din minunile cele mari: izgonirea demonilor, tămăduirea orbilor, curățirea leproșilor, învierea morților, schimbarea stihilor, mutarea munților, scoaterea apelor din pământ? Oare nu se izgonesc demonii și din noi?

Și nu se ard dracii și nu strigă oare în tot ceasul? Oare nu izgonim, prin lupta noastră împotriva poftelor, pe diavolul desfrânării?; prin nevoiniză, pe cel al lenii; prin blândețe pe cel al mâniei; prin răbdare pe cel a pizmei; prin tăcere pe cel al grăirii de rău; și al altor patimi?

Iată dar, de vreți vrea, sunteți și făcători de minuni.

Și să știți că, acest război al vostru, pe care-l purtați împotriva patimilor, îl primește Dumnezeu, întocmai ca pe osteneala a pustnicilor și al stâlpnicilor, care au săvârșit minuni, fără de nici o scădere sau deosebire. (Teodor Studitul, Cuvinte Duhovnicești)

1.7. PUTEREA RUGĂCIUNII LUI IISUS

Printre însușirile necuprinse de minte și minunate ale numelui lui Iisus, se găsește și puterea de a izgoni demoni, pe care ne-o vestește însuși Domnul. El ne-a spus că cei ce cred în numele Lui, demoni va scoate (Mc. 16, 17). Mai întâi, este nevoie să spunem câteva cuvinte, despre sălășluirea demonilor în oameni. Această sălășluire este de două feluri: una se poate numi simțită iar alta morală.

I) Satana sălășluiește în chip simțit în om, când locuiește cu ființa lui, în trupul omului și când chinuiește și trupul și sufletul. În felul acesta, în om se află un demon, sau mai mulți. Acest fel de om este un demonizat. Din Sfintele Evanghelii, aflăm că, Domnul nostru Iisus Hristos, vindecă demonizații. De asemenea Sfinții Apostoli, ucenicii Domnului, izgoneau pe diavoli din oameni, cu numele Domnului.

II) În chip moral, satana petrece în om, când omul se face împlinitorul voci diavolului. În felul acesta "a intrat Satana" (In. 8, 27), în Iuda, adică a pus stăpânire pe mintea și voința lui, s-a unit cu el în duh.

În această stare, au fost și se află toți cei ce nu cred în Hristos, cum ne spune și Sfântul Apostol Pavel, către cei care trecuseră la creștinism de la păghâni: "Iar pe voi v-a făcut vii, cei ce erați morți prin greșalele și prin păcatele voastre, în care ați umblat mai înainte ... potrivit stăpânitorului puterilor văzduhului, a duhului care lucrează acum în fiii răzvrătirii. Între care și noi toți am petrecut odinioară, după poftele trupului nostru, făcând voile cărnii și ale simțurilor și, din fire, eram fiii mâniei ca și ceilalți (Efes. 2, 1-3)

În această stare, se află mai mult sau mai puțin, ținând seama de gradul lor de păcătoșenie, toți cei ce s-au botezat în Hristos, dar care s-au îndepărtat de El prin păcate. Astfel, înțeleg, Sfinții Părinți, întoarcerea diavolului cu alte șapte duhuri mai cumplite, în templul sufletesc, din care s-a îndepărtat Sfântul Duh, prin păcatele omului. (Mt. 12, 43-45)

Duhurile care intră în acest chip în om, pot fi izgonite prin rugăciunea lui Iisus, dacă viețuim în neconținută pocăință. Să începem nevoiniză care este atât de mântuitoare pentru noi. Să ne îngrijim să izgonim duhurile intrate

în noi, din pricina neglijenței și a păcatelor noastre, prin Rugăciunea lui Iisus.

Această rugăciune, are Puterea de a învia pe cei omorâți de păcate și de a-i izgoni pe demoni. (In. 11, 25; Mc. 16, 17). Rugăciunea lui Iisus, mai întâi descoperă prezența demonilor în om și apoi îi izgonește.

Puterea Satanei, care sălășuiește în om, în vremea vieții lui risipite, când aude numele Domnului Iisus Hristos, chemat în rugăciune de cel ce se roagă, începe să se clatine. Atunci, diavolul ațâță în om toate patimile căutând să-l întrerupă de la rugăciune și să-l înspăimânte.

Preacuviosul Părintele nostru Ioan Proorocul, arată că, lucrarea patimilor și al demonilor, sunt legate între ele, căci demonii lucrează prin mijlocirea patimilor. Când în vremea rugăcinii lui Iisus, vom simți o deosebită tulburare și fiebere a patimilor, să nu cădem în deznădejde și tulburare din această pricină.

Dimpotrivă, să ne îmbărbătăm și să ne pregătim pentru o nevoiță mai puternică cu rugăciunea Domnului Iisus Hristos, ca unii ce am primit în semn vădit, că rugăciunea a început să producă în noi, lucrarea care îi este proprie.

Sfântul Ioan Gură de Aur spune: "Pomenirea numelui Domnului Iisus Hristos, îl ațâță la luptă pe diavol. Căci sufletul ce se silește în rugăciunea lui Iisus, poate dobândi totul, prin această rugăciune, și binele și răul.

Mai întâi, omul va vedea răul din lăuntrul inimii sale, apoi binele.

Această rugăciune, îl ațâță pe diavol și tot această rugăciune, îl va smeri și alunga. Această rugăciune, dă pe față păcatul care este în noi și tot această rugăciune îl poate nimici. Această rugăciune, va birui și smulge încetul cu încetul puterea diavolului din inima noastră.

Cuviosul Macarie Egipteanul, în cuvântul său despre paza inimii spune: "Apropie-te omule, cu tăria judecății tale, de mintea ta cea prinsă și robită de păcat și cercetează latura cea mai adâncă a judecăților tale și vei vedea pe diavolul, care se târăște și se cuibărește acolo, pe cel ce te-a ucis, otrăvind mădularele sufletului tău.

Dacă vei ucide pe diavolul acela, numai atunci să te lauzi înaintea lui Dumnezeu, cu curăția ta, iar de nu, smerește-te, și, ca un neputincios și păcătos, să te rogi lui Dumnezeu, pentru cele ascunse ale tale".

Împărăția întunericii, diavolul cel viclean a îmbrăcat sufletul ca și toată ființa omului cu păcatele, l-a pângărit și l-a făcut în întregime rob al diavolului. Nu i-a lăsat nici un mădular liber, nici mintea, nici cugetele, nici trupul, ci l-a îmbrăcat pe el, cu hlamida întunericii.

Pe om în întregime-trup și suflet l-a surpat și l-a întinat ... l-a îmbrăcat ca pe un vechi și necurat, dușman a lui Dumnezeu și nesupus legilor Lui. L-a îmbrăcat cu păcatul, pentru ca omul să nu mai vadă precum se cuvine, ci să vadă și să audă rău; să aibă picioare grabnice spre rău; mâini care să lucreze nelegiuire și inima care să cugete cele viclene.

Să ne rugăm deci lui Dumnezeu, să ne dezbrace de omul cel vechi, pentru că numai Dumnezeu poate să depărteze păcatul de la noi. Căci sunt puternici, cei ce ne-au robii ... Dumnezeu ne-a făgăduit mântuirea. Cel ce se teme de Domnul, nu se teme de năvălirile diavolilor, nici de neputincoasele lor porniri, nici de certarea oamenilor celor vicleni. Că, precum o văpaie de foc mistuiește totul, în locurile nepătrunse și neluminoase, noaptea și ziua, așa și razele Dumnezeiescului Har, care se trimit de către Domnul, gonește de la noi pe diavoli, care fug ca să nu fie arși de El.

Pentru a ne ruga neîncetat, putem utiliza metaniile tip brățară, cu 33 de noduri.

La fiecare nod ne rugăm:

"DOAMNE IISUSE HRISTOASE FIUL LUI DUMNEZEU, MILUIEȘTE-MĂ PE MINE PĂCĂTOSUL! sau: DOAMNE IISUSE HRISTOASE FIUL LUI DUMNEZEU, MILUIEȘTE-NE PE NOI!"

Să ne rugăm și Maicii Domnului:

"PREASFÂNTĂ NĂSCĂTOARE DE DUMNEZEU, MILUIEȘTE-NE PE NOI!"

1.8. ÎMPLINIREA RUGĂCIUNII

Bunul și Prea Înduratul Dumnezeu, ne împlinește cererile noastre și ne ajută în neputințele noastre, atunci când și noi vom arăta mai întâi, că ne-am străduit din toate puterile noastre (Marcu V, 1-12; Matei 15, 22-28; Luca 23, 39-44).

Dacă voiești să te izbăvești de păcatele cărora te-ai făcut rob în tine-rețile tale, crede din tot sufletul și din toată inima ta, cum că fără ajutorul lui Dumnezeu și fără Harul lui cel Izbăvitor, nu poți să te izbăvești din legăturile păcatelor.

Însă nu sta nepăsător și nemișcat, așteptând să se pogoare din cer mântuirea ta. Ci postește, priveghează, roagă-te în tot ceasul și mai întâi de toate fugi de sminteală și smulge rădăcina păcatului și atunci dreptatea și mila lui Dumnezeu vor izbăvi sufletul tău, din robia diavolului și te vor scoate din gura iadului.

Dorești mântuirea sufletului tău?

Nădărduește-o pe ea de la Dumnezeu! Crede fără nici o îndoială, că Dumnezeu este Mântuitorul sufletului tău, că numai el poate să te mântuiască. Însă nu sta cu voința ta încremenită și stearpă ci să fie lucrătoare și roditoare.

Mergi la DUMNEZEIASCA BISERICĂ sau la MĂNĂSTIRE, caută-ți un duhovnic bun, împlinește canonul dat de rugăciune, post și milostenie, spovedește-te și cu mila lui Dumnezeu să te împărtășești cu Sfintele Taine.

Acestea sunt lucruri, pe care dacă le va rodi voința ta, atunci ți se vor deschide ție ușile ÎMPĂRĂȚIEI CERURILOR, ca să intri în Slava și Fericirea

cea Veșnică.

Iar dacă nu faci aceste lucruri, înseamnă că tu nu vrei să te desprinzi din robia păcatelor și a diavolilor.

Duhul Sfânt prin gura Sfântului Apostol Iacob ne spune că, datorită mândriei noastre, Dumnezeu ne smerește și nu ne îndeplinește cererile și dorințele noastre:

"Veniți acum cei care ziceți: Astăzi sau mâine vom merge în cutare cetate, vom sta acolo un an și vom face negoț și vom câștiga.

Voi care nu știți ce se întâmplă mâine, că ce este viața voastră? Abur sunteți, care se arată o clipă, apoi piere.

În loc să ziceți: dacă Domnul voiește, vom trăi și vom face aceasta sau aceea. Și acum vă lăudați cu trufia voastră. Orice laudă de acest fel este rea" (Iacob 4, 13 - 16; Fapt 18, 21; 1 Corinteni 14, 19; 16, 7).

"Pentru aceea zice : Dumnezeu celor mândri le stă împotriva și celor smeriți le dă har" (Iacob 4, 60).

Iar referitor la rugăciunile noastre, care nu se împlinesc, ne spune: "Cereți și nu primiți, pentru că cereți rău, ca voi să ispițiți în plăceri" (Iacob 4,3) .

CEREȚI ȘI VI SE VA DA !

O femeie care era foarte bolnavă avea nevoie de un medicament, care se găsea la o farmacie din satul vecin. A trimis pe fetița ei la farmacie, ca să-i aducă medicamentul. După ce a cumpărat medicamentul, fetița a plecat în fugă spre casă.

Farmacista a observat, însă, că a confundat sticla cu medicament cu altă sticlă care conținea o soluție foarte toxică. Trecuseră deja 20 de minute și pe fetiță nu o mai putea ajunge.

A căzut în genunchi în fața icoanei și se ruga cu lacrimi la Dumnezeu. A cerut doar un lucru:

"- Doamne, fă o minune, ca să nu ia bolnava medicamentul și să moară !" Cererea lui era dreaptă și puternică. Încă aflându-se la rugăciune, a auzit ușa deschizându-se și a văzut-o pe fetiță intrând în farmacie și zicând:

"- Domnule farmacist, pe când alergam spre casă cu medicamentul, am căzut și am spart sticluța. Vă rog să-mi dați alta, altfel mama poate muri !"

Fetița plângea, zdrobită de durere. Farmacista a început și el să plângă și să mulțumească lui Dumnezeu. Era în afară de orice îndoială că Dumnezeu i-a ascultat rugăciunea.

În momente de cumpănă, de încercări, să ne rugăm și Dumnezeu va răspunde cererilor noastre.

PILDA DESPRE ÎMPLINIREA RUGĂCIUNII

În apele oceanului Atlantic, s-a scufundat odată un vapor. A scăpat de la înnecc doar un singur călător. Folosind o barcă de salvare, s-a lăsat în voia Lui Dumnezeu. Într-un târziu barca a ajuns la un țărm. Era noapte. Naufragiatul avea în buzunar o cutie de chibrituri și a aprins un foc de vreascuri. A doua zi, a constatat că în insulă nu locuiau oameni, dar se aflau animale sălbatice.

Și-a construit o colibă și grija lui cea mai mare, era ca să nu se stingă focul nici ziua nici noaptea.

Se ruga lui Dumnezeu, ca să-l descopere vreun vapor, dar se vede că în acea zonă nu navigau vapoarele.

Într-o noapte, obosit fiind de la vânătoare, a adormit profund. Un vânt puternic, a răscolit focul și i-a aprins coliba.

S-a trezit, și a încercat să stingă focul, care se înălța spre cer. Spera, ca să oprească puțin jăratec, ca să facă din nou foc, deoarece nu mai avea chibrituri.

Se ruga lui Dumnezeu ca să-l ajute să salveze măcar atâta.

Dar, spre nenorocirea lui, vântul a fost urmat de o ploaie torențială, care îi stinsese și ultimul cărbune aprins, lăsându-l în întuneric și în disperare. Nu mai știa ce rău i s-ar mai putea întâmpla. Nu mai avea nimic.

Totul era pierdut. După ce a stat ploaia, a adormit pe un pat de vreascuri, cu ochii în lacrimi.

Dimineața s-a petrecut un lucru cu totul neașteptat: L-au trezit din somn voci de oameni care strigau: - "Este cineva aici?" S-a ridicat repede și a strigat: - "Da, aici!" Se întâlniră. Erau niște marinari. - "Am văzut focul, pe care l-ai aprins astă noapte. Ne-am gândit că este un apel. Am venit să te salvăm. Ești desigur un naufragiat. Știam că insula este pustie."

Omul a izbucnit în plâns. El crezuse, că focul fusese ultima nenorocire pe care i-o trimisese Dumnezeu. Și iată că Dumnezeu aprinsese focul, ca să poată fi văzut și să fie astfel salvat.

Există multe feluri, în care Dumnezeu răspunde rugăciunilor noastre. Uneori chiar prin mijloacele pe care noi, pentru moment, le considerăm contrarii la ceea ce așteptăm și la ceea ce am cerut. Naufragiatului i-a descoperit dimineața rostul "Nenorocirii". Altoră Dumnezeu nu le descoperă, dar îi lasă să citească singuri, în destinul lor, răspunsul. Cine se străduiește să-l găsească, îl găsește.

1.9. PUTEREA CREDINȚEI CELOR MULȚI

Bunul și Prea Înduratul Dumnezeu și Mântuitorul nostru Iisus Hristos, care a vindecat pe slăbănogul (Marcu 2, 5), pentru credința celor patru oa-

meni care-l purtau pe pat pe slăbănog, face minuni nenumărate cu toți bunii creștini care aleargă la El cu CREDINȚĂ DREAPTĂ și cu rugăciune PUTERNICĂ ȘI STATORNICĂ.

Iar modul în care CREDINȚA ALTORA ajută, am aflat din Evanghelia cu femeia cananeacă (Matei 15, 22-28), cu sluga sutașului (Matei 8, 5-13), cu fiul văduvei din Nain (Luca 7, 11-16) și cu mulți alții.

Sfântul Apostol Petru, pentru mărturisirea ADEVĂRATEI CREDINȚE, a fost prins, legat și dus în temniță, unde era păzit de patru străji cu câte patru ostași. Dar în acest timp, se făceau rugăciuni pentru el de către BISERICĂ.

"Și iată Îngerul, l-a deșteptat zicând: Scoală-te degrab. Și lanțurile i-au căzut de la mâini. Și a zis Îngerul către el. "Încinge-te și încalță-te cu sandalele." Și el așa a făcut. Și i-a zis: "Îmbracă-te și vino după mine". Și ieșind mergea după Înger, dar nu știa că fapta Îngerului este adevărată, ci i se părea că are o vedenie. Și trecând de straja întâi și de a doua, au ajuns la poarta cea de fier, care duce în cetate și poarta s-a deschis singură și ieșind, a trecut o uliță și îndată Îngerul Domnului s-a depărtat de el.

Iar Petru venindu-și în sine a zis: Acum știu cu adevărat că Domnul a trimis pe Îngerul Său și m-a scos din mâna lui Irod și din toată așteptarea poporului iudeilor (Fapt. 12, 4-11).

Pentru ce a făcut Dumnezeu această minune?

Pentru mulțimea credincioșilor din BISERICĂ, care făceau rugăciuni neîncetate pentru el".

Așadar "unde sunt adunați doi sau trei credincioși în numele Domnului, acolo este și Dumnezeu între ei" (Matei 18, 20).

Nicăieri nu se pot ruga creștinii mai bine, ca în Dumnezeiasca Biserică, unde rugăciunile lor și ale preoților se unesc și ca tămâia se înalță la Dumnezeu, de unde le vine ajutor și mare milă.

În DUMNEZEIASCA BISERICĂ ORTODOXĂ, preotul mijlocește în SFÂNTUL ALTAR, către Dumnezeu pentru toți binecredincioșii creștini de pretutindena.

Cele mai importante rugăciuni comune, care se fac în BISERICILE noastre ortodoxe pentru credincioși sunt:

- SFÂNTA ȘI DUMNEZEIASCA LITURGHIE;
- SFÂNTUL MASLU.

Oare câte minuni, s-au făcut și se fac astăzi prin SFÂNTA LITURGHIE? În timpul SFINTEI LITURGHII, mai ales în sărbători, vin cei mai mulți credincioși la DUMNEZEIASCA BISERICĂ ORTODOXĂ. Astfel rugăciunile lor comune, săvârșite cu smerenie și credință, se unesc cu rugăciunile preoților din SFINTELE ALTARE și contribuie cel mai mult, la împlinirea cererilor lor cele bune, și folositoare pentru mântuirea sufletelor.

Rugăciunile preoților, unite cu ale credincioșilor, săvârșesc cea mai

mare minune, care are loc pe pământ de la întruparea Domnului Iisus și până astăzi.

Această minune negrăită, este prefacerea pâinii și a vinului, în TRUPUL ȘI SÂNGELE DOMNULUI IISUS HRISTOS, în timpul SFINTEI LITURGHII.

Fără SFÂNTA LITURGHIE, NU NE PUTEM ÎMPĂRTĂȘI ȘI NU NE PUTEM MÂNTUI. SFÂNTA LITURGHIE este viața noastră și stă la temelia mântuirii noastre, pentru că ne ține direct și permanent în legătură cu Hristos, cu Sfinții din cer și cu oamenii de pe pământ. Când BISERICILE CREȘTINE ORTODOXE vor fi prigonite și închise și deci când nu se va mai sluji SFÂNTA LITURGHIE pentru mântuirea oamenilor, lucrarea fărădelegilor și a lui Antihrist se va înmulți, iar Dumnezeu va pune capăt lumii păcătoase.

Altă minune a SFINTEI LITURGHII, ca rod al CREDINȚEI ȘI AL RUGĂCIUNII ÎN COMUN, este că ea contribuie cel mai mult, pe lângă celelalte slujbe bisericesti, la păstrarea și întărirea CREDINȚEI ORTODOXE în lume.

Ce s-ar întâmpla cu CREDINȚA NOASTRĂ, dacă n-am face-o vie, lucrătoare și mântuitoare la SFÂNTA LITURGHIE?

Numai din această cauză, unii creștini ortodoxi, se duc la secte, pentru că nu merg regulat la SFÂNTA LITURGHIE și nu primesc PUTEREA EI.

SFÂNTA LITURGHIE, contribuie foarte mult și la unitatea și împăcarea "la apropierea și înfrățirea creștinilor ortodoxi, ca fii ai BISERICII LUI HRISTOS, de-a lungul a două milenii, singură BISERICA și slujbele făcute în SFINTELE LOCAȘURI, au adunat pe creștini în jurul preoților și al SFINTELOR ALTARE, i-a unit prin rugăciune și aceeași credință, le-a vindecat bolile, i-a dezlegat de păcate prin SFÂNTA SPOVEDANIE, i-a unit cu Hristos prin rugăciune și SFINTELE TAINĂ și i-a călăuzit în viață pe calea mântuirii, prin învățătura SFINTEI EVANGHELII.

Prin slujire, cărți de cult, prin SFÂNTA LITURGHIE, prin predica și cântarea în comun, BISERICA ORTODOXĂ a păstrat pe lângă unitatea de CREDINȚĂ și de simțire, unitatea limbii, a culturii religioase și a întregii tradiții ortodoxe milenare, și toate acestea sunt minuni și roduri ale credinței celor mulți.

Tot în cadrul SFINTEI LITURGHII, BISERICA face rugăciuni și scoate părticele (miride), pentru cei mutați la VIAȚA CEA VEȘNICĂ, iar prin PUTEREA JERTFEI LUI HRISTOS, scoate din IAD multe suflete.

Oare, nu ne rugăm cu toți în BISERICĂ pentru cei mutați la VIAȚA CEA VEȘNICĂ și împreună cu preoții cântăm: "Veșnica pomenire" și zicem: "Dumnezeu să-i ierte".

Numai Dumnezeu știe câte suflete sunt scoase din CHINURILE IADULUI, prin Jertfa Sfintei Liturghii și prin parastase, ca rod al Harului și al rugăciunii în comun.

Iată că, deci rugându-ne împreună cu preoții în BISERICĂ, contribuim la minunea iertării și izbăvirii din IAD a multor suflete.

Vedeți câte minuni se săvârșesc la SFÂNTA LITURGHIE, ca rezultat al rugăciunii în comun?

De aceea, mare plată de la Dumnezeu, au cei ce merg la BISERICĂ regulat și se roagă pentru cei bolnavi, pentru binefăcători și pentru răufăcători și pentru cei mutați la viața cea veșnică.

Alte minuni, ale credinței și rugăciunilor creștinilor în comun, se fac prin taina SFÂNTULUI MASLU.

Acesta este cea mai puternică rugăciune și slujbă a BISERICII ORTODOXE, pentru cei bolnavi.

De aceea, creștinii, sunt datori, să ceară această SFÂNTĂ TAINĂ de la preoți, ori de câte ori sunt bolnavi și să participe la SFÂNTUL MASLU, cât mai mulți dintre ei, pentru că rugăciunea credincioșilor, va tămădui pe cei bolnavi, și de vor fi făcut păcate de moarte, li se vor ierta. (Iacob 5, 15)

Mulți dintre creștini, s-au vindecat de boli prin Taina Sfântului Maslu și prin ungere cu untdelemn sfințit.

Alții s-au vindecat, cu SFINTELE MOAȘTE și cu ICOANE FĂCĂTOARE DE MINUNI, prin rugăciunile preoților și cu moliftele Sfântului Vasile cel Mare, citite de preoți cu post, cu smerenie și cu credință.

1.10. MIJLOACELE DUHOVNICEȘTI PENTRU A CONVINGE ȘI A SPORI CREDINȚA ÎN DUMNEZEU

Primul mijloc de a convinge pe cineva să CREADĂ ÎN DUMNEZEU, este predica, deoarece CREDINȚA vine prin auz, iar auzul vine prin vestirea CUVÂNTULUI LUI DUMNEZEU (Romani 10, 17).

Căci, cum vom crede, dacă nu vor auzi ? (1 Ioan 1, 7; 17, 20; Faptele 8, 12; 14, 27; Rom. 1, 5; 10, 8; 16, 26; Efes. 1, 13; 2 Tes. 1, 10).

II) Al doilea mijloc, este citirea Sfintelor Scripturi, după mărturia care zice: Iar acestea s-au scris, ca să credeți că Iisus este Hristosul, Fiul lui Dumnezeu celui viu și crezând să aveți viață întru numele Lui." (Ioan 20, 31; II Tim. 3, 15; 1 Ioan 4, 13)

III) Al treilea mijloc de a aduce la CREDINȚA ÎN DOMNUL IISUS HRISTOS, sunt MINUNILE LUI DUMNEZEU. (Ioan 6, 30; 7, 31; 11, 23-25; 20, 30-31)

IV) Al patrulea mijloc de a aduce pe cineva la DREAPTA CREDINȚĂ ÎN DUMNEZEU, este contemplarea zidurilor lui Dumnezeu cu înțelegere, după cuvântul Sfântului Apostol Pavel: "Cele nevăzute ale lui Dumnezeu, se văd de la facerea lumii, înțelegându-se prin fapte, adică veșnica lui Putere și Dumnezeire, așa ca să fie fără de cuvânt de apărare (Romani 1, 20).

De aceea și Sfântul Dionisie Areopagitul, numește ADEVĂRATA

TEOLOGIE, privirea duhovniceștilor cuvinte celor din CREAȚIA DUMNEZE-IASCĂ, prin care din acestea de jos ne suim către cele de sus, adică din cele create ne ridicăm cu mintea către Creatorul lor.

Și astfel prin CREAȚIA DUMNEZEIASCĂ, ca printr-o oglindă, privim pe Creatorul lor, Dumnezeu, îl laudăm pe El și îl numim că este Dumnezeu, după cum ne învață Sfântul Maxim Mărturisitorul.

Și toate se zic și sunt cu DUMNEZEIASCĂ VOINȚĂ, ca cel ce este pricinuitorul a toate, conform cu Teologia Afirmativă și nimic din ceea ce există, după Teologia negativă, după FIINȚĂ.

Dumnezeu este în tot ceea ce există (fiind Creatorul lumii) și nimic din ceea ce există (ca Ființă Dumnezeiască) fiind mai presus de creația Sa. (Sfântul Grigore Palama)

Sfântul Vasile cel Mare spune că: "Toată creația lui Dumnezeu, este școala sufletelor celor raționale și cuvântătoare și loc de învățatură a cunoștinței lui Dumnezeu, prin cele văzute și simțite, dând povățuire minții către privirea celor nevăzute. (Hexameron)

V) Al cincilea mijloc de a convinge pe cineva de existența lui Dumnezeu, este predica prin pilda vieții, prin exemplul personal, adică prin trăirea după voia lui Dumnezeu și dovedirea prin faptă a celor ce învață cineva.

De aceea zic Sfinții Părinți: "Taci tu și să vorbească faptele tale", și iarăși: muștră prin puterea faptelor tale, pe cei ce împreună îți dogmatisești, iar nu prin plăcerea grăirii cu cuvintele tale" (Filocalia vol. X, cuv 23).

De aceea și Marele Apostol Pavel, îndeamnă pe ucenicul său, Timotei, ca, întru toate să se facă pilda credincioșilor, cu cuvântul, cu purtarea, cu dragostea, cu duhul, cu credința și curăția." (I Timotei 4, 12). La fel și pe Efeseni îi învață să se poarte ca fiii ai luminii" (Efeseni 5, 8-10).

Iar colosenilor le scrie astfel: "Umblați cu înțelepciune, față de cei ce sunt afară (din BISERICĂ) și răscumpărați vremea. Vorbirea voastră să fie totdeauna plăcută, dreasă cu sare, ca să știți cum trebuie să răspundeți fiecăruia. (Colos. 4, 5-6)

ATENȚIE! Cel care începe să creadă, în Dumnezeu, la început, are încercări mari, pentru că "OMUL CEL VECHI DIN EL" (2 Coloseni 3, 4-11) prin vechiile învățături, și obișnuințe, caută să-l abată de la ADEVĂRUL DE CREDINȚĂ ORTODOXĂ, de multe ori rătălmăcind după părerile sale REVELAȚIA DUMNEZEIASCĂ, iar diavolii îl trimit la alte credințe care se potrivesc cu mândria și învățăturile sale.

CAPITOLUL II

2.1. NECREDINȚA ÎN DUMNEZEU

A) NECREDINȚA ÎN DUMNEZEU, ESTE PĂCAT DE MOARTE și se datorează mai mult omului, de a se lega pe sine de lucrurile cele deșarte și trecătoare ale acestei lumi. (Sfântul Efrem Șirul)

Dumnezeu, numește NEBUN pe cel necredincios: "Zis-a CEL NEBUN în inima sa: Nu este Dumnezeu! Stricatu-s-au și urâți s-au făcut întru îndeletnicirile lor. Nu este cel ce face bunătate, nu este până la unul. (Psalm 13, 1)

B) NECREDINȚA ÎN DUMNEZEU, ARE OMUL CU INIMA VICLEANĂ:

"Luați seama, fraților, să nu fie cumva în vreunul din voi, o inimă vicleană a necredinței, ca să vă îndepărteze de la Dumnezeul cel viu (Evrei 3, 12).

C) NECREDINȚA ÎN DUMNEZEU, au oamenii cu inima împietrită: "La urma, când cei unsprezece (Apostoli) ședeau la masă, li s-a arătat (Iisus) și I-a muștrat pentru NECREDINȚA ȘI ÎMPIETRIREA INIMII LOR. Căci n-au crezut, pe cei ce-L văzuseră ÎNVIAT (Marcu 16, 14).

D) NECREDINȚA ÎN DUMNEZEU, vine oamenilor din cauza abaterii de la ADEVĂRUL REVELAT. Mântuitorul Iisus Hristos spune celor necredincioși: "Voi sunteți din tatăl vostru diavolul. Când grăiește minciuna, grăiește din ale sale, căci este mincinos și tatăl al minciunii. (Ioan 8, 44-46), dar pe Mine fiindcă spun adevărul nu mă credeți."

E) NECREDINȚA ÎN DUMNEZEU, vine omului, prin orbirea omului datorită păcatelor sale.

"De aceea nu puteau să creadă, că iarăși a zis Isaia:

Au orbit ochiul lor și a împietrit inima lor, ca să nu vadă cu ochii și să nu înțeleagă cu inima, și ca nu cumva să se întoarcă și Eu să-i vindec. (Ioan 12, 39-40)

F) NECREDINȚA ÎN DUMNEZEU, vine în inima omului din orbirea trimisă de diavoli asupra omului:

"Iar dacă EVANGHELIA noastră este acoperită pentru cei pierduți, în care dumnezeul veacului acestuia (diavolii) au orbit mințile necredincioșilor, ca să nu le lumineze LUMINA EVANGHELIEI SLAVEI LUI HRISTOS, care este chipul lui Dumnezeu. (2 Corinteni 4, 3-4)

G) NECREDINȚA ÎN DUMNEZEU, se datorează și faptului că, diavolii fură din inima omului CUVÂNTUL LUI DUMNEZEU: "ca nu cumva crezând să se mântuiască. (Luca 8, 12)

H) NECREDINȚA ÎN DUMNEZEU, vine în inima omului, din cauză că omul caută "slava acestei lumi și nu caută "SLAVA LUI DUMNEZEU":

"LUMINA a venit în lume și oamenii au iubit ÎNTUNERICUL mai mult decât LUMINA, căci faptele lor erau rele." (Ioan 13, 19)

I) NECREDINȚA ÎN DUMNEZEU, este un act liber al omului, prin care el, nu vrea să creadă în Dumnezeu, în Cuvântul Evangheliei, vestit de slujitorii lui Dumnezeu: Episcopi, preoți și diaconi.

"Dacă nu ascultă de Moise și de proroci, nu vor putea crede, nici dacă ar învia cineva dintre morți (Luca 16, 31).

J) NECREDINȚA ÎN DUMNEZEU, îi vine omului prin tăgăduirea făgăduințelor și minunilor lui Dumnezeu (Ioan 12, 37; Ps. 77, 36; Numerii 14, 11).

"Și deși (Dumnezeu) a făcut atâtea minuni înaintea lor, ei tot nu credeau în El (Ioan 12, 37). Mântuitorul Iisus Hristos spune :

"Cum puteți voi să credeți, când primiți slava unii de la alții (duhul lumii) și SLAVA care vine de la UNICUL DUMNEZEU n-o căutați (Ioan 5, 44).

Când împlinim Poruncile Dumnezeiești (post, rugăciune, Spovedanie, Sfânta Împărtășanie, frecventarea Dumnezeieștilor Biserici în Duminici și Sărbători, și celelalte fapte ale Dragostei creștine) ne vom curăți și lumina sufletul și trupul și ne vom uni mistic cu Mântuitorul nostru Iisus Hristos.

Astfel Dumnezeu, prin Harul Duhului Sfânt, va face prin noi minuni, pentru întărirea în credință și mântuirea semenilor noștri și Slava lui Dumnezeu.

Dacă vom face păcate, vom fi slujitorii diavolilor (In. 8, 44), și vom fi întăriți în NECREDINȚĂ, devenind unelte ale diavolilor, depărtându-ne de Dumnezeu.

Cei care s-au depărtat de Dumnezeu prin păcate, pentru a se întoarce din nou la Dumnezeu, trebuie să-și vină în sine (Luca 15, 17), să suspine din inima pentru păcatele făcute și astfel se vor putea apropia din nou de Dumnezeiasca Biserică, de slujitorii Bisericii și de Dumnezeu.

2.2. CAUZELE NERODIRII CUVÂNTULUI LUI DUMNEZEU ÎN SUFLETUL OMULUI

Domnul Iisus Hristos, a asemănat propovăduirea ÎNVĂȚĂTURII SALE (CUVÂNTUL SFINTEI EVANGHELII), cu sămânța pe care o seamănă plugarul:

"Ieșit-a sămănătorul, să semene sămânța sa. Și când semăna El, o parte a căzut lângă drum și a fost călcată în picioare și păsările cerului au mâncat-o.

Altă parte a căzut în loc pietros, și dacă a răsărit, s-a uscat, pentru că nu avea umezeală.

Altă parte a căzut în mijlocul spinilor și spinii, crescând cu ea, au înăbușit-o.

Iar altă parte, a căzut în pământul cel bun și crescând a făcut rod însutit." (Luca 5, 15)

Deci, tâlcuirea pildei este aceasta: Sămânța este Cuvântul lui Dumnezeu, iar calea, arată pe oamenii care merg pe ea și-L aud; păsările cerului sunt diavolii.

Dar cine sunt oamenii care aud Cuvântul lui Dumnezeu pe drum?

Aceștia sunt oameni fără cucernicie, care NU SUNT CU LUARE AMINTE și astfel nu înțeleg ce li se spune, după cum spune însuși Domnul Iisus prin Sfântul Evanghelist Matei zicând: "Oricine aude Cuvântul lui Dumnezeu și nu-L înțelege, vine cel viclean și răpește ce s-a semănat în inima lui.

"Când se citește din Sfânta Scriptură", stă un vâl, (norul întunericii păcatelor) pe inima lor. Iar când se vor întoarce către Domnul, vâlul se va ridica. (II Corinteni 3, 15)

La acest fel de oameni, diavolul îndrăznește și vine, risipind și ștergând din inima lor, Cuvântul Dumnezeiesc auzit, dar pe care ei nu l-au înțeles, ca să nu-și mai aducă aminte de el, și înțelegându-l să creadă și crezând, să se mântuiască.

Mântuitorul Iisus Hristos a zis mai departe:

"Cei din loc pietros, sunt aceia care, auzind Cuvântul, îl primesc cu bucurie, dar aceștia nu au rădăcină. Ei cred până la o vreme, iar în ceasul ispitei se leapădă."

Precum sămânța care cade pe loc pietros, răsare însă se usucă, fiindcă nu are puțință să-și întărească rădăcina, din pricina uscăciunii și asprimei pietrei, tot așa și Cuvântul lui Dumnezeu, face să răsară de mai multe ori, în inima oamenilor împietriți, lăstarul credinței, însă din cauza lenevirii și trândăvirii lor în împlinirea poruncilor Dumnezeiești, Cuvântul lui Dumnezeu nu prinde rădăcină și nici nu se întărește în inima lor.

Pentru aceasta, în vreme de pace și de liniște, când nu au nici o ispită, sunt credincioși. În vreme de încercare și de ispită însă, adică atunci când se întâmplă să se asculte învățături mincinoase, sau în prigoane, sau în alte întâmplări primejdioase, atunci se leapădă de credință.

Frate creștine, dacă se propovăduiește Cuvântul lui Dumnezeu și mintea ta nu ia aminte, ca să înțeleagă cele ce se grăiesc, sau când se propovăduiește Cuvântul lui Dumnezeu și tu dormitezi și lenevești, atunci tu ești drum, din care diavolul răpește Cuvântul Dumnezeiesc și-L risipește, ca să nu intre în mintea ta, unde să rodească întoarcerea ta la Dumnezeu.

Dacă ai venit să ascuți Cuvântul lui Dumnezeu, dar nu cu scopul îndreptării moravurilor tale rele, ci ca să iscodești știința și meșteșugul celui care propovăduiește sau pe ascultători, atunci, chiar dacă vei lua aminte sau vei înțelege cele ce se propovăduiesc, tu ești piatră.

De aceea răsare și-n inima ta, lăstarul tânăr al Cuvântului Dumneze-

iesc, adică puțină credință și umilință, dar fiindcă inima ta nu are aplecare spre ascultarea Cuvântului Evangheliei, se usucă și se risipește îndată umilința și credința ta și rămâne neroditoare în sufletul tău.

Sămânța, spune Mântuitorul, "cea căzută între spini, aceștia sunt cei care aud Cuvântul lui Dumnezeu, dar umblând după, povara grijilor, a bogăției și a plăcerilor vieții, se înăbușă și nu rodește desăvârșit."

Deci, sămânța care a căzut între spini, este Cuvântul lui Dumnezeu, pe care îl aud cei cuprinși de multe griji, cei iubitori de bogăție și iubitori de plăcerile acestei vieți.

PUTEREA ȘI LUCRAREA CUVÂNTULUI DUMNEZEIESC, este omorâtă de grijile lumești, de amăgirea bogăției, de dulceața trupului, după cum mărăcinii înăbușă și omoară lăstarul seminței.

"... Grijă acestei lumi și înșelăciunea avuției, înăbușă Cuvântul și-L fac neroditor." (Matei 13, 22)

Știut este faptul că, nu orice grijă vatămă sufletul omului, ci numai grija deșertăciunilor lumești. Nu bogăția, ci înșelăciunea bogăției, nu dulceața cea duhovnicească și sfântă, care este fiica bună și credincioasă a faptelor bune, ci dulceața trupestă și înșelăciunea, care este mama păcatului.

Dacă auzi Cuvântul lui Dumnezeu și ai dorință și voință de îndreptare, ieși aminte și înțelegi cele ce se propovăduiesc, dar ieșind afară din BISE-RICĂ, în loc să te gândești la cele ce ai auzit, îți afunzi îndată mintea ta în deșertăciunile lumii și te înnece în plăcerile trupului, atunci ești pământ mărăcinos și spinos. De aceea Cuvântul lui Dumnezeu, face să răsară atunci în tine mlădițele sale cele firave, adică umilește inima ta, aduce lacrimi în ochii tăi și gând de îndreptare în sufletul tău. Dar spinii grijilor tale deșarte și ai plăcerilor tale trupestă, înneacă și șterg și umilința și lacrimile și gândul pocăinței și al întoarcerilor tale. Și astfel Cuvântul lui Dumnezeu se face neroditor în tine.

De aceea Mântuitorul Iisus Hristos și-a terminat tâlcuirea acestei pilde astfel:

"Iar cea de pe pământ bun, aceștia sunt cei ce au inima bună și curată, și ascultând Cuvântul lui Dumnezeu, îl păstrează, amintindu-și întotdeauna de el și în orice ispită s-ar găsi vreodată, ei nu-și pierd cumpătul, ci cu răbdare, dau roadele faptelor bune creștinești.

Dacă auzi Cuvântul lui Dumnezeu și gândul tău este drept, și luarea aminte și evlavie multă, și înțelegându-l, te gândești la el deseori și socotești totdeauna înțelesurile Cuvântului Dumnezeiesc, ca să le aduci la îndeplinire în viața de toate zilele, atunci Cuvântul lui Dumnezeu, ți se face folositor și dezrădăcinezi din inima ta, lăstarul păcatelor și aduci rod însutit de fapte bune.

Mântuitorul nostru, Domnul Iisus Hristos, după ce a spus această pildă a strigat: "Cine are urechi de auzit, să audă!"

Toți avem urechi trupești, dar nu toți avem în același timp și urechi sufletești. Prin urechile trupești, auzim așa cum aud și dobitoacele cele necuvântătoare, dar prin urechile sufletești înțelegem ca niște fapte raționale și gânditoare, cugetând la cele ce ni se vorbesc.

Iar Domnul și Mântuitorul nostru Iisus Hristos, ne vorbește aici nouă, despre urechile cele sufletești, prin care auzim Cuvântul lui Dumnezeu și înțelegem VOIA SA CEA SFÂNTĂ ȘI O ÎMPLINIM ȘI NE MÂNTUIM.

Să ne rugăm BUNULUI DUMNEZEU, să ne învrednicească pe toți, de darul celor mai curați ochi sufletești și al celor mai bune urechi duhovnicești, ca să putem înțelege totdeauna CUVÂNTUL SĂU, DIN SFÂNTA EVANGHELIE și să-L putem păstra în inimile noastre toată viața, ca pe o sămânță minunată de îmbelșugate fapte bune și bineplăcute lui Dumnezeu.

Domnul Iisus Hristos, ne-a arătat trei pricini ale nerodirii CUVÂNTULUI LUI DUMNEZEU: Neluarea aminte, lenevirea și amăgirea acestei vieți. (Lc. 14, 18)

Iar pentru rodirea CUVÂNTULUI LUI DUMNEZEU o singură pricină: BUNĂTATEA ȘI INIMA CURATĂ.

Deci frați creștini, când mergeți la DUMNEZEIASCA BISERICĂ și ascultați CUVÂNTUL LUI DUMNEZEU, sau când îl citiți în cărți, să nu fiți niciodată drum, nici piatră, nici mărăcini, ci faceți inima voastră pământ bun și curat, știind că Dumnezeu, care a făcut pe om liber, fiind milostiv, voiește ca toți oamenii să se mântuiască. Dar fiind și drept, pe nimeni nu silește, ci numai cheamă și îndeamnă.

Mijlocul prin care cheamă și îndeamnă, este propovăduirea învățării prin CUVÂNTUL DUMNEZEIESC, pe care Dumnezeu l-a folosit dintru început spre mântuirea oamenilor.

Chemând și îndemnând pe cei din Legea Veche, pe cei de după Lege, pe cei din vremea venirii lui Trupești, ca și pe cei de după arătarea lui în Trup, El singur a adus la cunoștința oamenilor CUVÂNTUL SĂU prin prooroci, apostoli și Sfinți Părinți, prin care a proorocit și a vestit dinainte ÎNTRUPAREA FIULUI SĂU, CEL UNUL NĂSCUT, a învățat DOGMELE CREDINȚEI a dat SFINTELE TAINCE CELE MÂNTUITOARE, a arătat LEGILE DUMNEZEIEȘTI și a dat PREDANIILE CELE SFINTE. CUVÂNTUL DUMNEZEIESC arată CALEA MÂNTUIRII și CALEA PIERZĂRII, FĂGĂDUIND ÎMPĂRĂȚIA CEA CEREASCĂ și CHINUL CEL VEȘNIC.

De același CUVÂNT DUMNEZEIESC, se folosește Dumnezeu până acum, grăindu-ne nouă prin Arhieri, prin Duhovnici și prin cărți.

De aceea, până în vremurile noastre, CUVÂNTUL LUI DUMNEZEU, are PUTERE de a întoarce pe cei rătăciți, de a îndrepta pe cei păcătoși și de a întări pe cei cu VIAȚA SFÂNTĂ.

Prin CUVÂNTUL DUMNEZEIESC, Harul lui Dumnezeu lucrează mila sa, peste noi.

Deci dacă nu ne vom supune CUVÂNTULUI LUI DUMNEZEU și nu vom dobândi nici un folos de la El, atunci nu putem avea nici o nădejde de mântuire.

Este de trebuință deci, de râvna și de sânguință pentru ascultarea ÎNVĂȚĂTURILOR DUMNEZEIEȘTI, de luare aminte și de evlavie în ascultarea lor, de aducere aminte, după ce am ascultat cuvintele Dumnezeiești de ÎNVĂȚĂTURA și de împlinirea lor în viața noastră de toate zilele.

Numai astfel se face inima noastră pământ bun și curat, numai în acest chip rodesc ÎNVĂȚĂTURILE DUMNEZEIEȘTI în noi și roadele faptelor bune și purtătoare de mântuire în Hristos Iisus Domnul nostru.

2.3. DESPRE ÎNDOIALA ÎN CREDINȚĂ

După opt zile de la Învierea sa din morți, Mântuitorul Iisus Hristos, s-a arătat din nou ucenicilor săi, și trecând prin ușile încuiate a spus Sfântului Apostol Toma:

"- Adu degetul tău încoace și vezi mâinile Mele și adu mâna ta și o pune în coasta Mea și nu fi necredincios ci credincios. (Ioan 20, 26-27)

Sfântul Apostol Toma, pipăind și văzând rănilor Domnului, cuprins de frică și de uimire, a strigat cu smerenie și cu credință:

"- Domnul meu și Dumnezeu Meu !" (Ioan 20, 28).

Domnul Iisus Hristos, l-a muștră pentru puțină credință zicând: "- Pentru că M-ai văzut, Tomo, ai crezut! Fericiți cei ce n-au văzut și au crezut!" (Ioan 20, 28-29)

Sfântul Apostol Toma a fost atunci un Apostol îndoielnic.

El a crezut, numai după ce a văzut și a cercetat adevărul, pipăind ranele lui Hristos. De aceea, l-a muștră Domnul nostru Iisus Hristos, căci credința vine prin auz (Ioan 1, 7; 17, 20) iar nu prin pipăire sau prin vedere.

Credința vine din interior, din inimă, iar nu din afară.

Credința vine prin Cuvântul Dumnezeiesc (Rom. 10, 17).

Dar dacă Sfântul Apostol Toma s-a îndoit de Învierea Domnului, după ce și-a pus mâna în coasta Lui, s-a căit de necredința sa, a căzut în genunchi și a mărturisit cu lacrimi de credință, păcatul său prin cuvintele:

"Domnul Meu și Dumnezeu Meu!"

Oare câți din creștinii de astăzi, nu cad în păcatul îndoielii și al necredinței în Dumnezeu?

Însă, oare câți se întorc la credință, cu căință și smerenie ca Sfântul Apostol Toma?

Din cauza fricii de moarte și Sfântul Apostol Petru, s-a lepădat de Mântuitorul Iisus Hristos prin cuvintele:

"- Nu cunosc pe omul acesta!" (Matei 26, 74)

Dar, la miezul nopții, după cântatul cocoșului, Sfântul Apostol Petru:

"A ieșit afară și a plâns cu amar". Toată viața s-a căit Sfântul Apostol Petru pentru căderea și necredința sa.

Oare câți creștini nu se îndoiesc de existența lui Dumnezeu? Câți nu înjură și nu-L hulesc? Câți nu caută dovezi și zic: "- Nu cred până nu văd." Câți creștini nu caută să pipăie rănilor și coasta Domnului, cerând dovezi ale existenței lui Dumnezeu. Câți creștini nu zic: "- Aici este raiul și iadul! Aici pe pământ este totul!

Și nici atunci când sunt bolnavi și pe patul de moarte nu zic: "- Tu ești Dumnezeu Meu și Domnul Meu! Iartă-mi necredința mea. Iartă-mi păcatele mele.

Nici măcar la bătrânețe, nu se întorc la Dumnezeu, ca să plângă cu amar viața lor din tinerețe, cheltuită în desfrâu, în greutăți și în necredință. Puțini sunt cei ce se pocăiesc de păcatele lor la bătrânețe. Cei mai mulți, mor așa cum au trăit, în necredință și în nepocăință, spre a lor osândă veșnică. Cu adevărat mare este credința în Dumnezeu însoțită de fapte bune. De aceea a zis Mântuitorul Iisus Hristos:

"Feriți-vă cei ce n-au văzut și au crezut." (Ioan 20, 29)

Noi nu am văzut, nici ca Sfinții Apostoli pe Domnul nostru Iisus Hristos și, nici ca Sf. Apostol Toma, n-am pipăit coasta Lui. Am auzit numai învățătura Evangheliei, iar Cuvântul Dumnezeiesc ne-a luminat mintea și inima noastră și am crezut, că acesta este Mântuitorul nostru, Domnul Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu.

Domnul Iisus Hristos fericește, pe cei ce nu l-au văzut și au crezut. Noi, cu adevărat vom fi fericiți, dacă credința noastră, va fi o credință roditoare numai de fapte bune, săvârșite prin dragoste creștină. O credință care se desăvârșește și se arată prin faptele noastre cele bune.

Din mila lui Dumnezeu, avem cea mai desăvârșită credință, credința dreptslăvitoare, credința ortodoxă. Să unim cu credința noastră și faptele noastre cele bune și plăcute lui Dumnezeu, căci numai așa vom fi în rândurile dreptilor și a fericiților.

2.4. DESPRE CREDINȚĂ PUȚINĂ

ÎMPUȚINAREA CREDINȚEI, răcește dorința de fapte bune și doboară pe om lesne, în prăpastia păcatelor.

Cel puțin credincios, se deosebește de cel credincios și de cel necredincios, după cum se deosebește apa caldă de cea fierbinte și de cea rece.

- Apa caldă, are puțină căldură - cel puțin credincios are CREDINȚĂ, ÎNSĂ PUȚINĂ;

- Apa fierbinte, are multă căldură - cel credincios are CREDINȚĂ MULTĂ;

- Apa rece, nu are de loc căldură - cel necredincios nu are de loc CREDINȚĂ;

a) Cel puțin credincios, are puțină râvnă spre împlinirea Poruncilor Dumnezeiești;

b) Cel foarte credincios, are multă râvnă spre virtuțile creștine;

c) Cel necredincios, nu are de loc râvnă spre virtuțile creștine.

Toată râvna lui, este spre păcate. Necredinciosul, pentru că nu crede în Dumnezeu, calcă fără frică poruncile Dumnezeiești.

Cel credincios, fiindcă are multă râvnă și crede cu tărie, greu va călca PORUNCILE DUMNEZEIEȘTI și nu se lenevește la săvârșirea virtuților creștine.

Cel puțin credincios, fiindcă se îndoiește de CUVINTELE DUMNEZEIEȘTI și are puțină râvnă, calcă cu ușurință PORUNCILE DUMNEZEIEȘTI, și se dezbracă la prima încercare, de îmbrăcămintea cea cerească a faptelor bune.

CREDINȚA ORTODOXĂ, propovăduiește că DUMNEZEU, fiind nemărginit, este totdeauna și pretutindeni de față și pe toate le împlinește, după cum ne încredințează psalmistul zicând: " De mă voi sui la Cer, tu acolo ești, de mă voi pogorâ în Iad și acolo ești! De voi zbura pe aripile zorilor și mă voi muta la marginile mării, și acolo mă va povățui mâna ta (Psalmi 88, 79).

În nici un loc, în nici o vreme, nu lipsește Dumnezeu din fața noastră.

Cel credincios, care fără îndoială crede acestea, vede cu OCHII CREDINȚEI, pe Stăpânul Cerului, stând totdeauna înaintea lui. De aceea, este cu neputință să îndrăznească înaintea feței lui Dumnezeu să facă păcate.

Sfântul Prooroc David spune: "Văzut-am pe Domnul înaintea mea pururea, că de-a dreapta mea este, ca să nu mă clatin" (Psalm 15, 8).

Cel puțin credincios, fiindcă nu vede cu ochii trupești pe Dumnezeu stând înaintea lui, iar ochii sufletului sunt mărginiți și închiși din cauza puținii lui credințe și a păcatelor, ușor se clatină de viforul ispitelor și lesne îl înneacă valorile păcatelor.

Oare, Iuda Iscarioteanul nu credea că, Iisus Hristos este Fiul lui Dumnezeu? Credea, pentru că dacă nu ar fi crezut, nu ar fi mers după Iisus, și nici nu s-ar fi făcut ucenic al lui Iisus. Credea, însă foarte puțin. Vedea dar se îndoia.

Pentru aceasta, puțină lui credință, a fost stinsă de patima cea puternică a iubirii de bani și astfel s-a făcut vânzător și trădător, în loc de ucenic devotat.

Dumnezeu poruncește zicând: "Celor ce cer de la voi, dați-le milostenie, hrăniți pe cel flămând, dați să bea celui însetat, îmbrăcați pe cel gol, primiți în casă pe cel străin, cercetați pe cel bolnav, îngrijiți pe cel din închisoare, orice bine faceți săracului, Mie îmi faceți: "Adevăr grăiesc vouă, întru-

cât ați făcut unuia dintre acești frați prea mici, Mie mi-ați făcut (Matei 25, 40). Dumnezeu făgăduiește celor milostivi răsplătiri însutite în lumea aceasta și ÎMPĂRĂȚIA VEȘNICĂ în viața ce va să vină zicând: "Însutit va primi și viața cea veșnică va moșteni." (Matei 19, 29)

Creдем aceasta? Da, întradevăr CREDEM și mărturisim. Foarte bine! Dar după aceasta, vine înaintea noastră cel flămând, cel însetat, cel gol, cel străin, cel bolnav, iar noi nu numai că ne întoarcem fața noastră de la dâșii, ci uneori îi și certăm și îi muștrăm. Acestea sunt faptele credinței noastre? Aceasta este credința noastră? Aceasta nu este credință, ci credință slabă, fiindcă faptele și nu cuvintele sunt doveditoare ale credinței noastre. După cum ne spune Sfântul Apostol Iacob: "Arată-mi credința ta din faptele tale și eu îți voi arăta din faptele mele credința mea. Căci credința fără fapte este moartă. (Iacob 2, 18 și 20)

Dar la aceasta răspund unii rătăciți de la adevăr, zicând:

"Cel ce va crede și se va boteza se va mântui. (Marcu 16, 16). Noi am crezut și ne-am botezat, deci noi suntem mântuiți."

Dar atunci, pentru ce însuși Domnul Iisus Hristos a muștrat pe Sfântul Apostol Petru zicându-i: "Puțin credinciosule, pentru ce te-ai îndoit? (Matei 14, 31)

L-a muștrat pe el, ca să ne învețe și pe noi, că alta este credința și alta este credința puțină. CREDINȚA, a numit Domnul, CREDINȚA CEA DESĂVÂRȘITĂ, CEA PUTERNICĂ. O astfel de CREDINȚĂ nu este niciodată despărțită de faptele bune. De aceea Sfântul Apostol Iacob ne spune:

"Arată-mi credința ta, din faptele tale și eu îți voi arăta din faptele mele credința mea. (Iacob 2, 19)

Dumnezeu ne poruncește zicând: "Iubiți pe vrăjmașii voștri! Binecuvântați pe cei ce vă blestemă pe voi, faceți bine celor ce vă urăsc pe voi, și vă rugați pentru cei ce vă supără pe voi. (Matei 5, 44) Celor ce iubesc pe vrăjmașii lor și le fac bine, li se făgăduiește răsplătiri mari, de la Dumnezeu când zice: Și răsplata voastră va fi multă și veți fi fiii celui Prea Înalt.

Cei mai mulți dintre noi, facem însă cele contrare: Noi ne supunem sfaturilor lumii, mai mult decât în făgăduințele lui Dumnezeu, de aceea urâm pe vrăjmașii noștri până la moarte; pentru ca să-i biruim, unelțim ocări, vicleșuguri, clevetiri, prigoane, ucideri, răutăți mari și păcate înfricoșate. Fapte ale CREDINȚEI sunt acestea? Nu! Acestea sunt faptele necredinței.

CREDINȚA PUȚINĂ, este CREDINȚA NEDESĂVÂRȘITĂ, RECE, ESTE CREDINȚA MOARTĂ și de multe ori străină și cu totul goală de faptele bune. Din această cauză și Sfântul Apostol Iacob zice: "CREDINȚA FĂRĂ FAPTE, ESTE MOARTĂ". (Iacob 2, 20)

Noi ne mirăm și suntem nedumeriți, că nu mai vedem astăzi mulțimea minunilor pe care le-a făgăduit Mântuitorul Iisus Hristos celor ce cred,

spunând:

"Celor ce vor crede, le vor urma aceste semne: În numele Meu vor scoate demonii, în limbi vor grăi, șerpi vor lua în mână și chiar dacă vor bea ceva de moarte, nu îi va vătăma. Pe cei bolnavi își vor pune mâinile și se vor însănătoși." (Marcu 16, 17-18)

Iată însă, că se lămurește mirarea și nedumerirea noastră, pentru că Domnul Iisus Hristos, a spus că aceste semne vor urma numai: "Celor ce cred", iar nu celor puțin credincioși.

Când erau mulți oameni tari în credință, în vremea Sfinților Apostoli, și în veacurile următoare, atunci se făceau în fiecare zi nenumărate minuni.

Astăzi însă, foarte puțini sunt cei tari în credință. Mai toți suntem puțin credincioși.

Dacă și-n ziua de astăzi, ar avea cineva CREDINȚĂ TARE, numai cât un grăunte de muștar, va zice muntelui acestuia: "Mută-te de aici dincolo, și el se va muta" (Matei 17, 20).

Deci, dacă a încetat mulțimea minunilor, acest lucru s-a întâmplat fiindcă s-a răcit focul credinței.

Când Sfinții Apostoli au întrebat pe Domnul Iisus, pentru ce ei nu au putut să scoată pe demon?

Mântuitorul le-a răspuns: "Pentru necredința voastră", adică pentru puțină voastră credință, căci Sfinții Apostoli nu erau necredincioși, ci încă nu ajunseseră să fie desăvârșiți în credință.

Vedeți dar, că puțină credință este pricina tuturor răutăților, iar CREDINȚA DESĂVÂRȘITĂ este izvorul tuturor faptelor bune.

Dar poate omul să se întărească în credință? Poate, de va voi! Credința naște fapta cea bună, iar fapta cea bună întărește credința.

Deci creștine ortodox, fii blând, smerit, iubitor de dreptate, milostiv, curat cu inima, îndelung răbdător, înțelept, blând ca porumbelul, îndurător ca Dumnezeu Tatăl, mergi la fiecare Sfântă Liturghie, ține toate posturile creștine ortodoxe, spovedește-te și cu mila lui Dumnezeu și a Maicii Domnului să te împărtășești.

Acestea aprind în inima omului FOCUL CREDINȚEI, pe care a venit Domnul Iisus Hristos să-L arunce în inimile celor ce cred Într-însul (Lc. 12, 49).

Doamne Iisuse Hristoase, Unule Născut, Cuvântul lui Dumnezeu, Tu ești dătătorul credinței și povățuitorul faptelor celor bune creștinești. Noi credem și mărturisim, că tu ești Hristos, Fiul lui Dumnezeu, care ai venit în lume să mântuiești pe cei păcătoși, dintre care cei dintâi suntem noi. Însă CREDINȚA NOASTRĂ este puțină și rece, nu este atât de fierbinte pe cât avem trebuință pentru mântuirea noastră. Deci către Tine, întrutot Îndurate, ne plecăm genunchii noștri și cu încredere, ca și Sfântul Apostol Petru strigăm din adâncul sufletelor noastre, cu toată nădejdea întru ajutorul tău:

"- Doamne, mântuiește-ne!"

- Doamne, sporește-ne credința! (Luca 17, 5)

Noi oamenii, fiind păcătoși și puțin credincioși, pentru a noastră puțină credință, nu putem face minuni cu cei bolnavi, orbi și epileptici.

Dar din cele ce avem, putem să-i ajutăm cu cele necesare, aducându-ne aminte că, cei săraci și bolnavi, sunt făpturi ale lui Dumnezeu (Iov 34, 19; Prov. 32, 2) și că Dumnezeu ne poruncește să-i ajutăm (Lev. 25, 35; Deut 15, 7-11)

Să luați aminte că, nu orice credință este bună, ci numai CREDINȚA CEA ADEVĂRATĂ - CREDINȚA ORTODOXĂ, unită cu faptele cele bune.

Numai rugăciunile și posturile rânduite de DUMNEZEIASCA BISE-RICĂ ORTODOXĂ sunt bune. Iar rugăciunile și posturile care se țin de păgâni, eretici și sectari, sunt urâciune înaintea lui Dumnezeu, pentru că nu se fac, după ÎNVĂȚĂTURĂ CREDINȚEI APOSTOLICE.

Sfântul Apostol Pavel ne spune: "Cel ce nu se luptă după lege (LEGEA CREȘTINĂ ORTODOXĂ), nu se încununează. (II Timotei 2, 4-5)

Numai cel ce slujește lui Dumnezeu în adevăr și lucrează faptele cele bune, conforme cu CREDINȚA ORTODOXĂ și spre Slava lui Dumnezeu, poate să dobândească mântuirea sufletului său (1 Corinteni 10, 31; Filip 1, 9-11).

Altfel, toate posturile și rugăciunile noastre, devin urâciune înaintea lui Dumnezeu (Isaia 1, 11-15).

Sfântul Efrem Șirul ne spune : "Când mintea omului va părăsi DREAPTA - CREDINȚĂ, toate faptele sale cele bune, nu mai sunt de folos."

Iar Sfântul Ioan Damaschinul zice: "Binele nu este bine, când nu se face bine. (Filocalia IV, pag. 194)

Ne întărim în CREDINȚĂ prin participarea regulată la Sfânta Liturghie în Duminici și în sărbători, prin Spovedanie, prin Sfânta Împărtășanie în cele patru Sfinte Posturi, prin participarea la Hramurile Mănăstirilor, prin con-vorbire cu părinții duhovnicești și binecuvântarea acestora.

Dar să știm și acest lucru: Că mai mare decât ÎNVIEREA MORȚI-LOR este întoarcerea unui păcătos la pocăință.

"Să se știe că, cel ce a întors un păcătos de la rătăcirea căii lui își va mântui sufletul din moarte și va acoperi mulțime de păcate (Iacob 5, 17-19).

Pentru că întru ÎNVIEREA, înviază trupul, care iarăși va muri, iar întru pocăință INVIAZĂ sufletul care viețuiește în veci.

Acest lucru îl aflăm din Sfânta Evanghelie:

Că iată, a ÎNVIAT Dumnezeu pe Lazăr trupește, iar Evanghelia nu mai spune ce a făcut trupul ÎNVIAT a lui Lazăr.

Însă, a ÎNVIAT Dumnezeu sufletul Sfântului Apostol Pavel și câte minuni, câte suflete au ÎNVIAT prin învățăturile sale.

Necredincioșii se leapădă de credință și caută să vadă pe Dumne-

zeu cu ochii trupești;

Îndoielnicii vor să pipăie ranele Domului;

Cei slabi în credință caută minuni;

Sectarii părăsesc DUMNEZEIASCA BISERICĂ ORTODOXĂ, răstăl-măcesc Dogmele Credinței și vestesc alte învățături;

Cei robiți de patimi, amână pocăința;

Iar "FIII ÎNVIERII ȘI FII LUI DUMNEZEU DUPĂ HAR", rămân credin-cioși până la sfârșit, știind că: "Cel ce va răbda până la sfârșit, acela se va mântui." (Matei 14, 13)

Să ne întărim mai mult în credință.

Putem să ne atingem de Dumnezeu, cu mintea, cu voința și cu trupul.

Cu inima ne putem atinge de Domnul prin CREDINȚĂ, evlavie și rugăciune curată și Duhovnicească;

Cu mintea, ne putem atinge de Domnul, prin citirea și înțelegerea Sfintei Scripturi și a celorlalte cărți ziditoare de suflet.

Cu voința ne putem atinge de Domnul, prin săvârșirea faptelor bune, în Dragoste Creștină și cu smerenie.

Iar cu sufletul și cu trupul, ne hrănim și ne UNIM MISTIC cu Domnul Iisus Hristos, prin Sfânta Împărtășanie, care este cea mai înaltă cale de unire a noastră cu Domnul Iisus Hristos, și fără de care nu ne putem mântui.

Să avem CREDINȚĂ SINCERĂ, curată, neiscoditoare, izvorâtă din DRAGOSTE CREȘTINĂ, din smerenie și din rugăciune, iar nu din multă cu-noștință, care aruncă adeseori pe om în păcatul mândriei.

CREDINȚA noastră, să nu fie îndoielnică, șovăitoare, fățarnică, cum sunt mulți creștini, care cred numai cu gura și la BISERICĂ merg numai la Sfintele Paști sau când au vreo înmormântare în familie, iar acasă se închină din când în când și zic un Tatăl nostru.

CREDINȚĂ PUȚINĂ ADUCE ROADE PUȚINE.

Să păstrăm cu sfințenie, CREDINȚA ORTODOXĂ, tare și curată, să ne ferim de necredincioși, de sectari și de îndoielnici, ca să nu cădem în cursele lor. Să păstrăm cu grijă frumusețea CULTULUI ORTODOX și toată tradiția DUMNEZEIEȘII BISERICI ORTODOXE.

2.5. DATORII ALE CREȘTINILOR ORTODOXI

"Oricine este născut din Dumnezeu, biruiește lumea. Și aceasta este biruința care a biruit lumea: CREDINȚA NOASTRĂ. (1 Ioan 5, 4)

1) Prima datorie a creștinilor ortodoxi, este aceea de a cunoaște cât mai bine SFÂNTA SCRIPTURĂ, SFÂNTA TRADIȚIE, ÎNVĂȚĂTURA DE CREDINȚĂ ORTODOXĂ, VIEȚILE SFINȚILOR ORTODOXI, și principalele scrieri ale SFINȚILOR PĂRINȚI;

2) A doua datorie, este să trăiască cu mare Credință în Dumnezeu și

să ducă cu râvnă și evlavie viața religioasă de familie, în desăvârșită moralitate;

Sectarii fac teorie, ne atacă cu texte din Sfântă Scriptură. Noi, să le răspundem în special cu fapte, cu viața morală, smerită, curată și sfântă, înțăriți fiind în sufletul nostru de Harul Sfântului Duh.

În fața creștinilor cu viața sfântă și smerită, diavolii se rușinează și fug;

3) A treia mare datorie a creștinilor ortodoxi, este să crească copiii cu frica de Dumnezeu. Căci dacă nu-i educăm creștinește și îi smintim cu păcatele noastre, îi pierdem sufletește și foarte ușor îi vor prinde sectarii și patimile (Beția, desfrâul și necredința).

4) A patra mare datorie a creștinilor, este să fie oameni de rugăciune, să nu lipsească în sărbători de la Sfânta Liturghie și de la predică. Rugăciunea cu post și cu lacrimi, este hrana duhovnicească a sufletului nostru, fără de care sufletul este mort.

5) Să trăim în pace și dragoste creștinească cu toți oamenii și să facem milostenie după putere, căci milostenia acoperă mulțime de păcate.

6) O altă datorie a creștinilor ortodoxi, este ca fiecare creștin să aibă un duhovnic bun și înțelept, la care să-și mărturisească păcatele, cel puțin în cele patru posturi, să-i ceară sfaturi pentru toate și să-l asculte ca pe însuși Mântuitorul Iisus Hristos.

Creștinii ortodoxi, nu trebuie să meargă la adunările sectarilor, nici să-i primească în casele lor, nici să discute cu ei, ca să nu cadă în cursele lor.

Sfântul Ignațiu, hirotonit episcop de Sfântul Apostol Petru ne învață: "Folosiți numai hrana creștină ortodoxă! Depărtați-vă de buruiana străină, care este erezia (sectele, yoghinii, etc).

Căci ereticii, pentru a fi vrednici de crezare, amestecă Învățătura Domnului Iisus Hristos, cu propriile lor gânduri, întocmai ca cei care dau băuturi otrăvitoare, amestecate cu miere și vin. Cel care nu cunoaște, ia cu plăcere băutura otrăvitoare și moare din pricina acelei dulceațe rele."

Cine va face acestea, nu va fi amăgit niciodată de diavoli, nici de patimi și nici de oamenii păcătoși șieretici.

2.6. CE TREBUIE SĂ FACĂ CREȘTINUL PENTRU MÂNTUIREA SA

ZILNIC: Să se roage, și să îplinească canonul de rugăciune: Rugăciunea de dimineață, Cinstitul Paraclis sau Acoperământul Maicii Domnului, Rugăciunea de seară, Canonul Sfântului Înger Păzitor, Canonul Domnului nostru Iisus Hristos, și Canonul către toți Sfinții, închinăciuni și metanii, după canonul dat de duhovnic.

Zilele de post: LUNI, MIERCURI și VINERI;

Să postească în: POSTUL PAȘTELUI, POSTUL CRĂCIUNULUI, POSTUL SFINȚILOR APOSTOLI ȘI POSTUL SFINTEI MARII și să se spovedească, să se ÎMPĂRTĂȘEASCĂ ÎN TIMPUL CELOR PATRU POSTURI SAU, ÎN CAZ DE PRIMEJDIE ȘI BOALĂ.

Dacă este oprit de la Sfânta Împărtășanie, să ia Aghiazmă Mare.

De la Bobotează până la 14 ianuarie, în fiecare zi, înainte de masă, să ia Aghiazmă Mare (În acest caz fără să se spovedească).

În fiecare zi, înainte de masă, să ia Sfânta Anafură și Aghiazma Mică, dacă a trăit în curățenie trupească.

Să participe la Sfânta Liturghie, Duminica și în sărbători și să dea la Sfântul Altar pomelnice pentru cei vii și pentru cei mutați la viața cea veșnică.

Să meargă la Sfintele Mănăstiri și să plătească pomelnice pentru a fi pomeniți zilnic la Sfânta Liturghie, astfel încât Dumnezeu și Maica Domnului să-i ajute în viața de zi cu zi.

Cei mai râvnitori și cu Dragoste față de Dumnezeu și de aproapele, să se roage la miezul nopții (Canonul de rugăciune, Utrenia, Psaltirea) Să spună Rugăciunea lui Iisus în timpul lucrului.

Să citească din Viețile Sfinților, din Sfânta Scriptură și din celelalte cărți folositoare de suflet ortodoxe.

Să facă parastase și pomeniri pentru cei mutați la Viața cea Veșnică.

VIAȚA CELUI ÎNTRE SFINȚI A PĂRINTELUI NOSTRU SPIRIDON

(se prăznuiește la 12 decembrie)

Insula Ciprului era patria minunatului Spiridon, care, născându-se în anul 270 din părinți simpli, era și el smerit cu inima și bun cu viața. În copilăria sa a fost păstor de oi și, crescând, s-a împărtășit nunții celei legiuite și s-a făcut tată de copii. El viețuia cu cinste și cu plăcere de Dumnezeu, urmând lui David în blândețe, lui Iacob în simplitatea inimii și lui Avraam în iubire de străini.

Dar nu după mulți ani, murindu-i soția, cu osârdie slujea lui Dumnezeu prin fapte bune, iar averea sa o cheltuia spre odihna străinilor. În lume atât de mult a plăcut lui Dumnezeu, încât s-a învrednicit cu darul facerii de minuni, căci vindeca tot felul de boli, din cele cu anevioie de vindecate și izgonea duhurile rele din oameni, cu cuvântul.

Pentru aceasta a fost ales episcop al cetății Trimitundeii, care era o cetate vestită a Ciprului, în împărăția marelui Constantin și a lui Constantie, fiul său, unde făcea minuni preaslăvite.

Oarecând era în ostrovul acela secetă mare și uscăciune, iar uscăciunii îi urma foametea și foametei, moartea; căci mulțime de popor murea de foame. Pentru acea închidere a cerului, trebuia un Ilie sau un altul asemenea lui, ca să-l deschidă cu rugăciunea. Unul ca acela s-a arătat Sfântul Spiridon, care, văzând nevoia ce venea asupra poporului și milostivindu-se părintește spre cei ce piereau de foame, s-a rugat cu sârguință către preabunul Dumnezeu, Care îndată a umplut cerul cu nori, adunându-i de la marginile pământului.

Apoi a fost lucrul cel mai minunat, ca să nu socotească cineva că ploaia s-a făcut din stihii, în chip firesc, căci multă vreme norii n-au dat ploaie, până ce iarăși sfântul a mai făcut rugăciune cu fierbințeală și atunci s-a vărsat ploaie mare pe pământ și n-a încetat multe zile, până când iarăși s-a rugat sfântul și s-a făcut senin.

Pământul s-a adăpat cu îndestulare și și-a dat roadele sale, căci s-au îmbelșugat țarinele, au rodit sadurile și grădinile și a fost după foametea aceea îndestulare multă prin rugăciunile plăcutului lui Dumnezeu, Spiridon. Peste câțiva ani, prin voia lui Dumnezeu, pentru păcatele oamenilor, s-a făcut foamete în latura aceea și se bucurau bogații vânzători de grâu, pentru aceea scumpete, căci aveau grâu strâns de mulți ani și, deschizându-și hambarele, au început a-l vinde scump.

Atunci era în cetatea Trimitundeii un vânzător de grâu, nesățios de iubirea de argint și plin de lăcomie. Acela, câștigând cu neguțătoria prin alte părți mult grâu și aducându-l cu corabia în cetate, nu voia să-l vândă cu acel preț, cu care se vindea în cetate, ci l-a pus în hambare, până când se va

Înmulți foamea în cetate, pentru ca să-l vândă mai scump și să câștige avere mai multă.

Fiind foame mare și din zi în zi înmulțindu-se, bogatul acela a început a vinde grâul său foarte scump. Atunci a venit la dânsul un sărac, cerând și rugându-l cu lacrimi să-l miluiască și să-i dea puțin grâu, pentru ca să nu moară de foame cu copiii și femeia sa. El, fiind cuprins de nemilostire și de pofta aurului, n-a vrut să miluiască pe sărac, ci a zis către dânsul:

- Să mergi ca să aduci prețul și vei avea ceea ce vei cumpăra.

Săracul, slăbit de foame, a venit la Sfântul Spiridon cu plângere spunându-i despre sărăcia lui și despre nemilostivirea bogatului. Iar sfântul a zis:

- Nu plânge, ci mergi în casa ta, pentru că așa grăiește Duhul Sfânt, că dimineața se va umple casa ta de grâu; iar pe bogatul acela îl vei vedea rugându-se de tine și dându-ți grâu fără plată.

Săracul, socotind că i-a zis sfântul aceasta numai pentru mângâierea necazului său, văzându-și deșartă și fără folos nădejdea sa, precum l se părea, s-a dus la casa sa suspinând. Cum s-a făcut noapte, prin porunca lui Dumnezeu s-a vărsat ploaie mare pe pământ, iar hambarele bogatului nemilostiv și iubitor de argint au căzut și apa a luat tot grâul.

Nemilostivul vânzător de grâu, cu ai săi, a alergat prin toată cetatea, strigând și rugând pe toți ca să-i dea ajutor, spre a nu ajunge sărac. Dar oamenii, văzând grâul risipit pe drumuri, au început a-l strânge și a-l duce la casele lor.

Asemenea și săracul acela care ceruse ieri, și-a adunat grâu din des-tul, pe care, văzându-l bogatul, a început a-l ruga să ia cât va voi. Așa a pedepsit Dumnezeu nemilostivirea bogatului, iar sărăcia și foamea săracului a mângâiat-o, după proorocirea sfântului.

Un plugar oarecare cunoscut sfântului, în acea vreme de foame, a mers la același nemilostiv bogat, care încă mai avea alte hambare pline de grâu, cerând pentru hrană grâu pe datorie, făgăduindu-i că-i va da cu dobândă în vremea secerișului. Acela, neînvățându-se minte cu pierderea grâului celui dintâi, neschimbându-se din zgârcenia sa și neîndreptându-se, și-a închis inima cu nemilostivire și înaintea acestui sărac, încât nu voia să audă de rugămintea lui, cea cu sârguință și a zis către dânsul:

- Nu vei lua de la mine fără aur nici un bob de grâu.

Auzind săracul acestea, lucrător de pământ fiind, a mers plângând la arhiereul lui Hristos, Spiridon, spunându-i necazul său. Arhiereul, mângâindu-l cu cuvintele sale, i-a dat drumul acasă.

Apoi a doua zi a mers singur la plugarul acela, ducându-i un bulgăre mare de aur. De unde a luat aurul acela mai pe urmă se va vedea. Deci, punând aurul acela în mâinile plugarului, a zis:

- Du-te, frate, la bogatul vânzător de grâu și dă-i acest bulgăre de aur ca zălog, ca să-ți dea pe datorie grâul, cât va fi spre trebuința ta. Și când

va veni secerișul și te vei îndestula cu pâine, atunci, răscumpărând zălogul acesta, iarăși îl vei aduce la mine.

Luând săracul aurul din mâinile arhiereului, s-a dus cu sânguință la acel bogat. Acela, cum a văzut aurul, s-a bucurat, fiind iubitor de aur și îndată a dat pe datorie grâu săracului cât îi trebuia.

După aceasta, trecând vremea foametei, apoi fiind îmbelșugare și sosind secerișul, plugarul a dat cu dobândă grâul bogatului și răscumpărând zălogul, l-a dus cu mulțumire Sfântului Spiridon. Sfântul, luând aurul, s-a dus în grădina sa și l-a luat cu sine și pe plugar, zicând:

- Vino cu mine, frate, ca să dăm acesta împreună Celui ce cu bună îndurare ni l-a dat nouă cu împrumut.

Deci, intrând în grădină împreună cu plugarul și punând aurul lângă gard și-a aruncat ochii în sus, zicând: "Doamne Iisuse Hristoase, Care numai cu voia Ta, toate le faci și le prefaci; Cea ce odinioară în fața împăratului Egiptului, toiagul lui Moisi l-ai prefăcut în șarpe, Însuși și aurul acesta, precum atunci l-ai prefăcut într-acest chip, așa și acum poruncește să se întoarcă la chipul său cel dintâi, pentru ca și acest om să cunoască, câtă purtare de grijă ai Tu pentru noi și cu fapta să se învețe ceea ce este scris în dumnezeiasca Scriptură: Că toate oricâte voiește Dumnezeu, le face.

Astfel, rugându-se el, îndată aurul acela luând puterea de ființă, a început a se mișca și se vedea întorcându-se și târându-se ca un șarpe. Și așa, șarpele care mai înainte se făcuse aur prin atingerea mâinilor sfântului, prin minune iarăși s-a prefăcut șarpe, din aur.

Plugarul, văzând acea minune, tremura de frică și căzând la pământ, se socotea pe sine nevrednic de o facere de bine ca aceea. Deci, șarpele acela a intrat în vizuina sa, iar plugarul s-a întors la casa sa cu mulțumire, înspăimântându-se de mărirea minunilor lui Dumnezeu, care s-au făcut prin rugăciunile sfântului.

Un prieten îmbunătățit al fericitului, din zavistia unor oameni răi, a fost clevetit la judecătorul cetății și pus în temniță; apoi a fost osândit chiar la moarte, fără de vină.

Deci, înștiințându-se Sfântul Spiridon, s-a dus să izbăvească pe prietenul său de la moartea cea fără de vină. Atunci era vreme ploioasă și un râu care era în cale, revărsându-se, nu era cu înlesnire cuiva a-l trece.

Făcătorul de minuni, aducându-și aminte de Isus al lui Navi cum a trecut Iordanul cu chivotul legii ca pe uscat, în vremea când era plin de apă și crezând în același Dumnezeu atotputernic, a zis către râu, poruncindu-i ca unei slugi: "Stai! Stăpânul cel de obște îți poruncește, ca să trec eu și să scape bărbatul pentru care mă grăbesc".

Aceasta zicând sfântul, îndată a stat râul, oprindu-și repejunile apei și a făcut cale uscată sfântului și nu numai lui, ci și celor ce mergeau cu el, care au alergat înainte la judecător, vestindu-i venirea sfântului și minunea

care s-a făcut pe cale. Judecătorul, auzind acestea, îndată l-a eliberat pe cel osândit și l-a dăruit pe el sfântului sănătos.

Deci vedea cuviosul, cu ochii mai înainte văzători, greșelile cele ascunse ale oamenilor. Căci odihnindu-se pe cale la un primitor de străini, o femeie oarecare, ce era robită de dragostea trupească și păcătuia în taină cu un oarecare, a voit să spele picioarele sfântului. Iar el știind faptele ei, a zis către dânsa:

- Nu te atinge de mine, femeie.

Aceasta a zis, nu urând pe cea păcătoasă sau lepădându-se de ea. Căci cum ar urâ pe cei păcătoși, fiind ucenic al Domnului, Care a mâncat și a băut împreună cu vameșii și păcătoșii? Ci, pentru ca să o facă pe ea să-și aducă aminte de păcatele sale și să se rușineze de faptele și de cugetele ei cele necurate.

Când acea femeie mai vârtos se nevoia, vrând a se atinge de picioarele sfântului ca să le spele, atunci, fiindu-i jale de pierderea ei, sfântul, cu blândețe și cu iubire de oameni, o muștră, aducându-i aminte de păcatele ei și povățuind-o către pocăință. Iar ea, mirându-se și spăimântându-se că cele ascunse și cele nearătate ale ei, nu sunt tănuite înaintea ochilor celui mai înainte-văzător al omului lui Dumnezeu, umplându-se de rușine și umilindu-se cu inima sa, a căzut la picioarele sfântului și nu cu apă, ci cu lacrimi le spăla pe ele și faptele sale cele muștrate, cu buzele sale le mărturisea.

Deci, ea făcea ceea ce a făcut odinioară desfrânata din Evanghelie. Iar el i-a grăit ei, cele ce Domnul cu milostivire, a zis odinioară: Îndrăznește fiică, iertate-ți sunt păcatele tale. Și iarăși: Iată te-ai făcut sănătoasă, de acum să nu mai greșești. Dintr-acel ceas, femeia aceea și-a îndreptat spre bine viața sa și s-a făcut și altora spre folos.

De vreme ce numai din minuni s-a cunoscut viața sfântului, se cuvine a ști și râvna lui pentru dreapta credință; deci cuvântul ce ne stă înaintea va arăta.

Împărțind marele Constantin cel întâi între împărății creștini, în a șasea sută și treizeci și șase de ani de la împărăția lui Alexandru, feciorul lui Filip, iar de la Hristos trei sute douăzeci și cinci, s-a adunat în Niceea acel preaslăvit sobor al Sfinților Părinți, ca să condamne pe Arie, cel fără de Dumnezeu, care cu rea-credință zicea că Fiul lui Dumnezeu este făptură, iar nu Făcător și să hotărască că Fiul este deofiiință cu Tatăl.

Cei ce ajutau hula lui Arie, erau episcopii cei mai însemnați: Eusebie al Nicomidiei, Maris al Calcedonului și Teognie al Niceei. Acești oameni înrăutățiți, urmând cu totul nebuliei lui Arie, bârfeau, zicând că Fiul lui Dumnezeu este creat ca orice om.

Începătorii cei ce se luptau pentru dreapta credință, cei împodobiiți cu viața și cu învățătura erau aceștia: Marele între sfinți Alexandru, care era încă preot și în vremea aceea ținea locul Sfântului Mitrofan, patriarhul

Constantinopolului, nefiind acolo acesta, fiindcă zăcea pe patul durerii; apoi slăvitul Atanasie, care nu era încă împodobit cu rânduiala preoțească și ținea slujba diaconiei în biserica Alexandriei.

Pentru această pricină nu puțină neîmpăcare era asupra lor, din partea zavistnicilor, căci nefiind cinstiți cu treapta episcopiei covârșeau pe alții în înțelegerea credinței. Atunci erau împreună cu dânșii și acest mare Spiridon, a cărui viață și dar care locuia într-însul, era mai de folos și mai puternic, pentru înduplecare spre cele de folos, decât gurile altora și decât legăturile silogismelor cele cu meșteșug împletite ale ritorilor.

Încă în acel sobor, cu voia împăratului, erau și filosofi elini, care se numeau peripatetici, între care era un înțelept care-l ajuta pe Arie, care tăia ca și cu o sabie ascuțită de amândouă părțile și se mândrea cu limba sa de sofist, sârguindu-se a râde de învățătura celor dreptcredincioși.

Cu acel filosof a cerut a se întreba Sfântul Spiridon, fiind bărbat neîvățat, care numai pe Hristos știa și pe Acesta răstignit. Iar Sfinții Părinți, știind învățătura lui, căci n-a avut cât de puțină învățătură elinească, îl opreau, să nu îndrăznească a se întreba cu acel sofist, care era meșter la cuvinte. Dar acesta, știind ce poate înțelepciunea cea de sus și cât sunt de neputincioase puterile înțelepciunii omenești, s-a apropiat de bărbatul acela, zicându-i:

- În numele lui Iisus Hristos, o, filosofule, ia aminte la mine și ascultă cele ce voiesc a-ți spune.

Filosoful a zis:

- Vorbește și te voi asculta.

Sfântul a început a vorbi zicând:

- Unul este Dumnezeu Care a făcut cerul și pământul, pe om din pământ l-a zidit și toate celelalte, cele văzute și nevăzute le-a așezat cu Cuvântul și cu Duhul Său. Pe acel Cuvânt Îl credem și noi, că este Fiul lui Dumnezeu, Care S-a milostivit de rătăcirea noastră, S-a născut din Fecioară, a viețuit cu oamenii, a pățimit, a murit pentru mântuirea noastră, a înviat și împreună cu El a înviat neamul omenesc.

Pe Acesta Îl așteptăm să vină, să judece pe toți cu dreptate și să răsplătească fiecăruia după vrednicie și-L credem că este de o ființă cu Tatăl, împreună șezător și asemenea cinstit. Acestea astfel le mărturisim fără ispiti-re și încercare și nici tu nu îndrăzni a ispiti cum sunt acestea; pentru că acestea covârșesc înțelegerea ta și sunt mult mai înalte decât toată cunoștința.

Apoi, tăcând puțin, a zis:

- Nu ți se pare și ție a fi acestea astfel, filosofule? Pentru ca să te încredințezi de adevăr, ia aminte la acest mic lucru, măcar că nu se cade să asemănăm firea cea îndumnezeită și mai presus de ființă, cu făptura zidită și stricăcioasă. Dar, de vreme ce ochii sunt mai credincioși decât urechile și cel care este puțin credincios, nu crede cu înlesnire, dacă nu va vedea cu ochii cei trupești, pentru aceasta voiesc să vă încredințez pe față cu această cără-

midă, care este alcătuită din trei.

Acestea zicând sfântul, a făcut semnul Sfintei Cruci cu dreapta, având în stânga cărămida și a zis:

- În numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh.

Și îndată strângând cărămida, o! prea slăvită minune! focul s-a ridicat în aer, apa s-a vărsat pe pământ, iar lutul a rămas în mâinile sfântului. Cei ce vedeau s-au înspăimântat și mai vârtos filosoful, care, înspăimântându-se cu sufletul, tăcea, ca și cum nu mai știa să vorbească, neavând gură s-o deschidă împotriva cuvintelor sfântului, în care lucra o putere dumnezeiască, încât s-au împlinit cele scrise: Nu stă în cuvânt împărăția lui Dumnezeu, ci în putere.

Apoi, filosoful a zis:

- Cred că așa sunt cele grăite de tine.

Atunci bătrânul a zis:

- Vino dar și primește semnul sfintei credințe.

Iar filosoful întorcându-se către prietenii și către ucenicii săi, a zis:

- Ascultați-mă! Până când era cu mine întrebarea din cuvinte, am adus cuvinte împotriva cuvintelor, iar cu meșteșugul iubirii de întrebare, biruiam pe cele puse înainte. Dar de când, în locul cuvintelor, a ieșit din gura acestui bătrân puterea și facerea minunii, nimic nu mai pot cuvintele împotriva puterii, pentru că nu poate sta omul împotriva lui Dumnezeu.

Deci, dacă și dintre voi cineva poate să înțeleagă ca mine, să creadă în Hristos și, împreună cu mine, să urmeze acestui bătrân, prin a cărui gură Dumnezeu a grăit.

Astfel, filosoful acela, primind credința creștinească, se bucura că a fost biruit de sfântul bătrân spre folosul său și se bucurau toți cei binecredincioși, iar cei răucredincioși s-au rușinat.

Săvârșindu-se acel mare sobor al Sfinților Părinți și fiind biruit și lepădat Arie și fiecare întorcându-se într-ale sale, s-a întors și Sfântul Spiridon la casa sa. În acea vreme a murit Irina, fiica lui, care înflorise cu tinerețile și vremea vieții sale și-a petrecut-o în feciorie curată, încât era vrednică de cămara cea cerească.

Atunci a venit la Sfântul o femeie plângând și spunând că a dat fiicei lui, Irina, un odor de aur, spre păstrare; dar de vreme ce ea a murit, a rămas odorul ascuns, neștiut de nimeni. Sfântul Spiridon, căutând pretutindeni prin casa sa odorul, cel ascuns nu l-a aflat; apoi, văzând lacrimile și tânguirea femeii și fiindu-i milă de ea, a mers la mormântul fiicei sale, împreună cu casnicii săi și a strigat către cea moartă, precum odinioară Hristos lui Lazăr, zicându-i:

- Fiică, Irino, unde este odorul cel de aur, care ți s-a încredințat spre păstrare?

Iar ea, ca dintr-un somn lung deșteptându-se, a răspuns:

- În cutare loc al casei (spunând numele locului) l-am ascuns pe el.

Și iarăși a zis către dânsa sfântul:

- Dormi de acum, fiica mea, până când te va deștepta pe tine Domnul tuturor, la învierea cea de obște.

Atunci s-au cuprins de frică toți cei ce erau acolo, minunându-se și înspăimântându-se de acea minune preaslăvită, iar sfântul, aflând odorul în locul cel spus, l-a dat femeii.

După aceasta, murind marele Constantin și împărțind fiilor săi împărăția, a luat Răsăritul fiul cel mijlociu, Constantie. Acesta, fiind în cetatea cea mare, antiohia Siriei, a căzut într-o boală grea, pe care nu puteau să o vindece doctorii.

Deci, lăsând împăratul cel bolnav pe doctori, a alergat cu rugăciunile către Dumnezeu. Care poate tămădui sufletele și trupurile și de la El își cerea cu sânguină tămăduire bolii sale.

Atunci a avut o vedenie: într-o noapte un înger arătându-i o ceată de mulți sfinți episcopi, în mijlocul lor i-a arătat doi mai aleși, care păreau a fi celorlalți povățuitori și începători; deci, aceia, îi spunea lui îngerul, sunt tămăduitorii bolii tale.

Deșteptându-se împăratul din somn și gândind la ceea ce văzuse, nu cunoștea cine erau cei pe care-i văzuse. Căci cum putea cunoaște pe aceia, al căror nume și patrie nu erau lui știute? Și mai ales când unul dintre ei încă nici nu era episcop și nici nu avea să fie episcop, dar acum se arăta a fi întru acea dregătorie. Deci a fost în nepricepere multă vreme.

Apoi, primind sfat, a adunat la sine pe episcopii din cetățile dimprejur și căuta să-i cunoască pe dânșii și pe cei doi episcopi ce îi văzuse în vis, însă nu i-a aflat. Iarăși a chemat pe mai mulți, din locuri și mai îndepărtate, dar nici între aceia nu i-a aflat. După aceea a trimis în toată lumea ca să se adune la dânsul episcopii din toată stăpânirea sa.

Deci, a ajuns acea poruncă împărătească - sau mai bine zis acea rugămintă - și în insula Cipru, la fericitul Spiridon, episcopul Trimitundeii, căruia i s-a descoperit prin vedenie de la Dumnezeu, toate cele despre împărat.

Sculându-se Sfântul Spiridon, a mers la împărat, luând cu sine pe ucenicul său Trifilie, cu care s-a arătat împăratului în vedenie. Iar Trifilie, precum am zis, încă nu era episcop. Ajungând în Antiohia au intrat în palatele împărătești. Sfântul episcop era îmbrăcat în haine simple și purta în mână un toiag de finic și mitră pe cap, cum și un văscior de lut atârnat la piept, precum era obiceiul celor ce viețuiau în Sfânta Cetate a Ierusalimului, în care obișnuiau a purta untdelemn din Sfânta Cruce.

Astfel, intrând el, una din slugile cel însemnate din palatele împărătești, văzându-l ca pe unul din cei săraci, a răs de dânsul și, nelăsându-l să intre, l-a lovit peste obraz; iar el, fiind fără răutate după cuvântul Domnului i-a întors lui și cealaltă parte.

Acela, cunoscându-l că este episcop și văzându-și greșeala sa, și-a cerut iertare cu smerenie, pe care a și căpătat-o. Ajungând sfântul înaintea împăratului, acesta pe dată l-a cunoscut, pentru că în acel chip l-a văzut în vis. Sculându-se de la locul său, s-a apropiat și s-a închinat robului lui Dumnezeu, rugându-l cu lacrimi, să se roage lui Dumnezeu pentru dânsul și să-i vindece boala.

Sfântul Spiridon, cum s-a atins de haina împăratului, îndată s-a făcut sănătos și s-a bucurat de tămăduirea sa, câștigată prin rugăciunile sfântului, iar împăratul l-a cinstit foarte mult și toată ziua aceea s-a veselit împreună cu dânsul, făcând ospăț bunului doctor. Iar Trifilie se minuna foarte mult de toată slava împărătească, de frumusețea palatelor și de starea înaintea a dregătorilor, când ședea împăratul și de toată rânduiala cea minunată a aurlui, cum și de slujirea celor cu haine luminate. Iar Spiridon a zis către dânsul:

- Ce te minunezi, frate? Oare mândria și slava împărătească fac pe împărat mai drept decât alții? Oare nu moare împăratul întocmai cum moare fiecare din săraci și se dă îngropării? Oare nu va sta ca oricare înaintea înfricoșatului Judecător? Pentru ce cinstești cele trecătoare, ca și cum ar fi neschimbate și te minunezi de cele ce sunt de nimic, când mai ales se cuvine a căuta pe cele ce sunt nematerialnice și veșnice și a iubi slava cea cerească și nepieritoare?

Apoi a învățat și pe împărat destul, ca să-și aducă aminte de facerea de bine a lui Dumnezeu și să fie bun către cei ce sunt sub stăpânirea lui; către cei ce greșesc să fie milostiv, către cei ce se roagă, să fie grabnic împăciuitor, bun dătător celor ce le trebuiește ajutor și tuturor să le fie ca un părinte, cu bună îndurare plecându-se către fiecare și îndată întinzând mâna. Că dacă nu împărătește cineva în acest chip, apoi se poate numi mai drept tiran, decât împărat. În sfârșit, l-a învățat să ție tare și să păzească cele ce se cuvin dreptei - credințe, neprimind nimic de la potrivnicii Bisericii lui Dumnezeu.

Vrând împăratul să mulțumească sfântului pentru tămăduirea adusă prin rugăciunile lui, îi dădu mulțime de aur, dar el n-a vrut să primească, zicând:

- Nu se cuvine, împărate, a-mi răsplăti cu așa urâciune, în loc de dragoste; pentru că ceea ce s-a făcut prin mine pentru tine, dragoste este. Căci a lăsa casa și a veni pe acest noian al mării și a răbda asprimea de iarnă și de vânturi, oare aceasta nu este dragoste? Și pentru toate acestea, oare voi primi ca răsplată aur, care este pricinuitor a toată răutatea și care pierde toată dreptatea?

Astfel zicând, sfântul nu a vrut să primească nimic. Însă, fiind silit de rugămintea cea multă a împăratului, a primit să ia ceva, dar nu să țină la dânsul, pentru că cele ce le-a primit îndată le-a împărțit săracilor, care le trebuiau.

Prin sfătuirea acestui sfânt, împăratul Constandie a scutit de dări

preoții, diaconii, tot clerul și slujitorii bisericii, judecând a fi lucru necuvios, ca slujitorii Împăratului Celui fără de moarte, să dea dajdie împăratului celui muritor.

Leșind sfântul de la împărat și întorcându-se într-ale sale, a fost primit în casa unui oarecare iubitor de Hristos. Acolo a venit la dânsul o femeie străină, care nu știa să vorbească grecește, aducând pe brațele sale pe fiul său mort, pe care, punându-l lângă picioarele sfântului, plângând și neștiind nimeni limba ei, numai lacrimile adevereau că pentru fiul ei cel mort se roagă de sfânt să-l învieze. Iar el, temându-se de slava deșartă, se lepăda de un lucru așa de minunat. Însă, fiind milostiv, se biruia de amara tânguire a celei ce plânga și a întrebat pe diaconul său Artemidot:

- Ce să facem, frate?

Iar acela a răspuns:

- Pentru ce mă întrebi, părinte? Ce alta poți face decât numai să chemi pe Hristos, dătătorul de viață care de multe ori a ascultat rugăciunile tale; că dacă pe împărat l-ai vindecat, oare vei putea pe săraci și pe nenorociți să-i treci cu vederea?

Arhiereul, pentru un sfat bun ca acesta, spre mai multă milostivire s-a înduplecat, a înlăcrimat și, plecându-și genunchii, s-a rugat cu fierbințeală lui Dumnezeu. Iar Acela, Care prin Elisei și prin Ilie a dăruit viața fiului sare-tencii și fiului somanitencii, a ascultat și pe Spiridon și a întors duhul de viață în pruncul străineii, care, înviind îndată, a început a plânga.

Maica, dacă a văzut pe fiul ei viu, îndată, de bucuria cea peste măsură, a căzut moartă. Pentru că nu numai durerea cea mare și necazul inimii omoară pe om, ci uneori și bucuria cea peste măsură face același lucru.

Deci femeia aceasta a murit de bucurie, iar cei ce priveau pe dânsa, după bucuria cea mare pentru învierea pruncului, îndată le-a venit întristare și lacrimi. Atunci, iarăși a zis sfântul către diacon:

- Ce vom face?

Iar acela iarăși i-a dat sfatul cel dintâi și sfântul s-a întors la rugăciune, ridicându-și către Dumnezeu, se ruga Celui ce dă morților viață și numai cu singura Sa voie toate le preface. Apoi a zis către ceea ce zăcea moartă pe pământ:

- Scoală-te și stai pe picioarele tale!

Iar ea, deșteptându-se ca din somn s-a sculat și și-a luat fiul cu mâinile sale viu. Apoi a poruncit sfântului femeii și celor ce se întâmplaseră acolo, să nu spună nimănui de ceea ce au văzut și s-a făcut, iar diaconul Artemidot, după mutarea de veci a sfântului, a dat acestea spre auzul tuturor credincioșilor, neascunzând măririle și puterile lui Dumnezeu ce se făcuseră prin marele plăcut lui Dumnezeu, Spiridon.

Întorcându-se sfântul acasă, a venit la dânsul un oarecare om, vrând să cumpere din turma lui o sută de capre. Și sfântul i-a zis să aducă mai întâi

prețul cel rânduitor și apoi să ia ceea ce a cumpărat. Dar el, dând prețul pentru nouăzeci și nouă de capre, a tăinuit una, socotind că nu va cunoaște sfântul despre aceea, a cărui bunătate de inimă era străină de grija cea mare a vieții.

Deci, mergând amândoi în ocolul dobitoacelor, sfântul a zis către negustor ca să ia atâtea capre pentru cât a dat prețul. Despărțind o sută de capre, le-a scos din ocol și una din acelea, ca o pricepută și roabă bună, cunoscându-se că este nevândută de stăpânul său, s-a întors degrabă și a alergat iarăși în ocol. Negustorul, prinzând-o a tras-o după dânsul; iar capra, smulgându-se iarăși, a fugit în ocol.

Așa de două trei ori se smunea din mâinile lui și fugea în ocol, iar el o socotea cu sila și mai pe urmă a luat-o pe umeri și o ducea într-ale sale. Dar capra, zbierând și bătându-l cu coarnele peste cap, se zvârcolea încât se mirau toți câți erau acolo.

Sfântul Spiridon, pricepând lucrul și nevrând înaintea tuturor a muștra pe negustorul cel viclean, a zis către dânsul cu blândețe:

- Vezi, fiule, că nu în zadar face dobitocul acesta unele ca acestea, căci nu suferă a fi dus la casa ta. Oare n-ai oprit prețul care se cuvenea pentru dânsa și iată pentru aceea se smulge din mâinile tale și fuge la ocol?

Deci acela, rușinându-se, și-a mărturisit păcatul și-a cerut iertare. Apoi dând prețul și-a luat capra și aceea mergea acum singură după dânsul în liniște la casa aceluia ce o cumpărase pe dânsa, întrecând la mers pe stăpânul său cel nou.

În insula aceea era un sat care se numea Eritra, departe de mitropolia Constandiei, nu mai mult de treizeci de stadii. Acolo mergând marele Spiridon pentru oarecare trebuință, a intrat în biserică și a poruncit unui diacon din cei ce erau acolo, să facă o rugăciune pe scurt, pentru că sfântul se ostenise de calea cea îndepărtată, mai ales că era vremea secerișului și era arșiță mare.

Iar diaconul acela cu zăbavă făcea ceea ce I se poruncise și cu dinadinsul lungea rugăciunea, citind și cântând cu mândrie și mărindu-se în deșert cu glasul său.

Deci fericitul, uitându-se la el, deși era bun cu firea, îl ocări cu asprime, zicându-i:

- Taci!

Și îndată I s-a legat limba, încât nu numai glasul ci și vorba și-a pierdut și sta mut ca unul fără limbă. Atunci li s-a făcut frică la toți care erau acolo, apoi s-a auzit despre aceea în tot satul și s-au adunat toți să vadă acea minune, iar diaconul a căzut la picioarele sfântului rugându-se în tăcere, ca să I se dezlege limba. Se mai rugară pentru dânsul și acei prieteni ai lui și rudenii, încât abia l-au împlânzit, pentru că sfântul era aspru cu cei mândri și măreți în deșert.

Deci l-a iertat și, dezlegându-i limba, i-a dat și graiul. Însă a lăsat oarecare semn al cercetării, nelimpezindu-i limba cu totul, pentru că l-a lăsat cu glas mic, zăbavnic la limbă și poticnindu-se la vorbă, ca să nu se mai mândrească cu glasul său, nici să se mai mărească în deșert cu vorba sa cea limpede.

Altădată acest dumnezeiesc bărbat, fiind în cetatea sa, a intrat în biserică la Vecernie și s-a întâmplat atunci că nu era popor acolo, decât numai slujitorii bisericești.

Apoi a poruncit să se aprindă făclii multe și candelile, iar el singur stătea înaintea altarului, bucurându-se cu duhul. Deci când a strigat după obicei: "Pace tuturor". Nefiind popor ca să dea răspunsul cel obișnuit la cuvintele zise de arhieru îndată s-a auzit din înălțime, strigând: "Și duhului tău".

Și era glasulul acela dulce și potrivit, covârșind toată cântarea omească cea dulce. Iar diaconul care zicea ecteniile s-a speriat, auzind la fiecare ectenie o cântare dumnezeiească de sus, cântând: "Doamne miluiește".

Glasul acela se auzea și de cei ce erau departe de biserică, încât alergau cu sânguință la acel glas dulce și prea minunat și, apropiindu-se de uși, îndulcea mai mult urechile și inimile lor acea cântare străină. După ce au intrat în biserică, n-au văzut decât numai pe arhieru cu puținii slujitori bisericești apoi acea cântare bisericească nu se mai auzea de nimeni și se minunau foarte mult.

Altădată, sfântul stând în biserică la cântarea Vecerniei, n-a ajuns untdelemn în candelă și era să se stingă, că nu se găsea atunci deloc untdelemn în biserică. Deci se mânia sfântul de aceasta, ca nu cumva, stingându-se candela, să înceteze cântarea Vecerniei și să se sfârșească pravila cea obișnuită a bisericii.

Dar Dumnezeu, Care face voia celor ce se tem de El, a făcut să izvoarscă în candelă untdelemn, precum altădată în vasul văduvei, în zilele lui Ilie. Iar slujitorii, aducând vase le puneau dedesubt, pentru că untdelemnul curgea din candelă și s-au umplut acele vase cu untdelemn sfințit, ce era plin de darul lui Dumnezeu.

În Cipru era o cetate ce se numea Chirina; nu aceea care este în Livia, ci alta cu același nume, la care mergea sfântul din Trimitunda pentru oarecare trebuință. Atunci mergea cu dânsul și Trifilie, ucenicul lui, fiind episcop în Levcusia Ciprului.

Trecând ei muntele ce se numește Pentandactil și ajungând la un loc ce se zice Parimna, care este frumos, cu multă verdeață și cu multe fructe, Trifilie, bucurându-se de acel loc, a poftit ca și el să se facă stăpânul unui sat din Parimna și să-l câștige în cuprinsul bisericii sale. Deci cugeta la aceasta îndelung, întru inima sa.

Dar nu s-a tănuit acel cuget al lui Trifilie înaintea ochilor celor mai

înainte-văzători ai lui Spiridon, pe care marele părinte înțelegându-l cu duhul, a zis:

- Pentru ce o! Trifilie; cugeți neîncetat cele deșarte, poftind sate și vii, care cu adevărat nu sunt de nici un preț, ci numai că se văd și cu părere atrag inima omenească spre pofta lor? Avem avuție în cer nefurată, avem locaș nefăcut de mâini; pe acelea caută-le, cu acelea îndulcește-te, mai înainte de vreme, prin gândirea la Dumnezeu, care nu pot să treacă de la unul la altul, că cel ce se face odată stăpân acelora, are moștenirea care niciodată nu pierе.

Acestea auzindu-le Trifilie, mult s-a folosit și după aceea altă viață a avut, încât s-a făcut vas ales al lui Hristos, precum odinioară Pavel și de nenumărate daruri dumnezeiești s-a învrednicit.

Astfel fiind foarte îmbunătățit, marele Spiridon și pe alții îi povățuia către faptele bune, pentru că sporeau învățăturilor lui la cei ce le primeau, iar celor ce le lepădau li se întâmpla sfârșit rău, precum ne va arăta cuvântul ce ne stă înainte și va urma.

Un corăbier locuitor în aceeași cetate a Trimitundeii, plutind în oarecare laturi pentru negustorie, a zăbovit acolo douăsprezece luni. În acea vreme femeia lui, fiind o desfrănată, a zămislit în pânтеce.

Întorcându-se negustorul la casa sa și văzând pe femeie însărcinată, a cunoscut că a păcătuit și, umplându-se de mânie, o bătea nevrând să mai viețuiască cu dânsa și o izgonea din casa sa.

Apoi, mergând la arhiereul lui Dumnezeu, Spiridon, l-a spus pricina și cerea de la dânsul sfat folositor. Iar el, mâhnindu-se cu sufletul pentru păcatul ei și pentru mâhnirea cea mare a bărbatului, a chemat pe femeie. Dar n-a întreat-o dacă a făcut păcat, de vreme ce martor nemincinos era însărcinarea și rodul ce se purta într-însa, zămislit din fărădelege, ci i-a zis ei:

- Pentru ce ai călcat credința bărbatului tău și ai adus ocară casei tale?

Iar femeia, pierzându-și rușinea, a îndrăznit a minți, zicând că nu de la altcineva a zămislit, ci de la al său bărbat. Iar cei ce auzeau, se mâni-au asupra ei mai mult pentru minciună, decât pentru desfrânare și îi ziceau:

- Douăsprezece luni n-a fost bărbatul tău acasă și cum zici că de la bărbatul tău ai zămislit? Au poate rodul cel zămislit să zăbovească în pânтеce douăsprezece luni și mai mult?

Iar ea întărea, zicând:

- Cel ce s-a zămislit în pânтеce aștepta întoarcerea tatălui său ca să vină acasă din calea cea depărtată și pruncul să iasă din pânтеcele meu.

Acestea și mai multe mințind și pe toți biruindu-i prin cuvintele sale, a ridicat gâlceavă, ca și cum ea ar fi fost clevetită și năpăstuită. Iar bărbatul cel blând, Sfântul Spiridon, aducând-o spre pocăință, i-a zis:

- O! femeie, de vreme ce în mare păcat ai căzut, îți stă înainte și

pocăință mare, pentru că ți-a rămas nădejde de mântuire; căci nu este vreun păcat care să biruiască milostivirea lui Dumnezeu. Însă văd că prin desfrânare ai născut deznădăjduire, iar prin deznădăjduire, nerușinare.

Deci cu dreptate este ca să primești vrednica răsplată după fapta ta, pătimind grabnică pedeapsă, însă dându-ți-se loc și vreme de pocăință. Acestea grăim ție de față că nu va ieși din pânțelele tău pruncul acela până când nu vei mărturisi singură păcatul, adevărul neacoperindu-se cu minciuna, ceea ce și orbii, precum se zice, pot să o vadă.

Aceste cuvinte ale sfântului,degrabă au venit la săvârșire.Căci, apropiindu-se vremea nașterii, au venit asupra femeii aceleia dureri cumplite, care îi munceau pânțelele foarte rău, ținându-se pruncul în pânțele.

Însă fiind cu inima împietrită, n-a voit să-și mărturisească păcatul său și într-aceia cumplită durere a murit, neputând să nască. De acest lucru înștiințându-se, arhiereul lui Dumnezeu a lăcrimat și se căia, căci cu acest fel de pedeapsă a judecat-o pe ea și zicea:

- Nu voi mai face judecată între oameni, dacă cuvântul cel zis de mine se împlinește așa degrabă între dânșii cu fapta.

Iată, am spus despre femeia cea rea care a lepădat certarea sfântului și n-a ascultat sfătuirea cea de folos. Se va povesti acum și despre o altă femeie bună.

O femeie cu numele Sofronia, cu bun obicei și binecredincioasă, avea un bărbat necredincios, care ținea de credința păgânească. Deci femeia aceea s-a dus degrabă la arhiereul lui Dumnezeu, Spiridon, și i-a spus necazul, rugându-l cu dinadinsul să se sârguiască și să întoarcă pe bărbatul ei la sfânta credință.Omul acela avea prietenie cu Sfântul, ca vecin și cinstea pe fericitul, iar uneori mergeau unul la casa altuia, precum este obiceiul vecinilor.

Odată șezând la masă Sfântul Spiridon cu mai mulți vecini și cu acel necredincios, fericitul a zis unuia din cei ce slujeau, în auzul tuturor:

- Iată, stă la porți un vestitor trimis de sluga care păzește turma mea, ca să-mi spună că, dormind el, s-au prăpădit toate dobitoacele, rătăcindu-se prin munți. Deci, mergând, spune-i robului meu ce a fost trimis, că acum le-a aflat pe toate într-o peșteră și nici un dobitoc din turmă n-a pierit.

Deci a mers sluga aceea și a spus trimisului cuvintele Sfântului Spiridon. Trecând puțină vreme și încă nesculându-se de la masă, alt vestitor a venit de la acea slugă, spunând că întreaga turmă s-a aflat.

Auzind acestea acel necredincios de la masă,se mira foarte că Sfântul Spiridon toate le vedea înainte pe cele de departe și pe cele de aproape și părându-i că acesta este ca un Dumnezeu a vrut să-i facă aceea ce cândva licaoniții au făcut lui Barnaba și lui Pavel; adică să aducă tauri și cununi și să-i aducă jertfă. Iar sfântul a zis către dânsul:

- Nu sunt eu Dumnezeu, ci slugă a Lui; eu sunt pățimaș asemeni ție,

iar dacă vezi că știi cele ce se lucrează departe, acestea îmi dăruiește Dumnezeu meu, întru care și tu, de vei începe a crede, vei cunoaște care este tăria și puterea Lui cea atotputernică.

Atunci, iubitoarea de Hristos, Sofronia, aflând vreme, sfătuia pe bărbatul său cu multe cuvinte, ca să se lepede de necurăția păgânească, să cunoască pe Unul, adevăratul Dumnezeu, și să creadă întru Dânsul. Și așa, cu darul lui Hristos, a întors pe cel necredincios la sfânta credință, l-a luminat cu Sfântul Botez și s-a mântuit bărbatul acela necredincios prin femeia sa credincioasă, precum grăiește Sfânta Scriptură.

Se povestește despre smerenia cuviosului, că fiind atât de mare arhieru și făcător de minuni, nu se socotea a fi umilit păstorind oile cele necuvântătoare, singur ostenindu-se pentru dânsele. Odinioară, năvălind tâlharii noaptea la ocolul dobitoacelor, au furat din ele și voiau să iasă. Dar Dumnezeu, iubind pe plăcutul Său și păzind puțină avere, a legat pe acei tâlhari cu legături tari și nevăzute, încât nu le era cu puțință a ieși din ocol și astfel au fost ținuți până dimineața.

Făcându-se ziuă, a venit sfântul la oi și văzând pe tâlhari legați cu puterea lui Dumnezeu, având mâinile înapoi și picioarele nemișcate, i-a dezlegat cu rugăciunea. Apoi mult învățându-i pe dânșii să nu poftescă ale celui străin, ci din osteneala mâinilor lor să se hrănească, le-a dat câte un berbec, zicând:

- Luați, aceasta, ca să nu fie în zadar osteneala voastră și priveghearea cea de toată noaptea.

Apoi i-a slobozit pe dânșii în pace.

Un negustor, din aceeași cetate se obișnuise a lua de la sfânt aur pe datorie pentru negustorie și, după ce se întorcea de la negustoria sa, îi aducea ceea ce lua pe datorie și-i porunceă sfântul să-l pună el singur în lada aceea din care lua. Astfel, sfântul nu lua seama de averea cea vremelnică, necercetând cu tot dinadinsul dacă acela, luând singur aur cu binecuvântarea lui, apoi iarăși aducând și punându-l înapoi de unde îl lua, l se binecuvânta negustoria lui.

Odată, robindu-se cu iubirea de aur, n-a pus în ladă aurul pe care îl adusese și-l tănuia la sine, iar înaintea sfântului a mințit, zicând că l-a pus. Dar în puțină vreme a sărăcit negustorul acela, pentru că aurul cel tănuit nu numai că nu i-a făcut nici un câștig, ci și marfa care era a lui a prăpădit-o și ca un foc de taină i-a risipit averea lui.

Deci, sărăcind negustorul acela, a venit iarăși la sfânt și i-a cerut să-i dea aur pe datorie. Iar sfântul l-a trimis în camera sa la ladă ca să-și ia singur, zicând:

- Mergi și ia, dacă ai pus acolo ceea ce ai luat.

Acela mergând și negăsind aur, s-a întors la sfânt deșert. Sfântul i-a zis:

- Cu adevărat, frate, până acum, afară de mâna ta, n-a fost alta în ladă; deci, de ai fi pus atunci aurul, acum iarăși ai fi luat.

Iar acela, umplându-se de rușine, a căzut la picioarele sfântului, cerându-și iertare. Sfântul l-a iertat și l-a învățat să nu mai poftască ale celui străin, nici să-și încarce sufletul cu vicleșugul și minciuna; pentru că dobânda care se câștigă cu nedreptate, nu este dobândă, ci adevărată pagubă.

Odată, s-a făcut adunare de episcopi în Alexandria, pentru că patriarhul de acolo, chemând pe toți episcopii de sub stăpânirea lui, voia cu rugăciune de obște să sfarme toți idolii păgânești, fiind încă mulțime de idoli acolo.

Deci, săvârșindu-se multe rugăciuni cu sârguință către Dumnezeu, sobornicește și deosebi, au căzut toți idolii din toată cetatea și din cele dimprejur, numai un idol mai vestit a rămas întreg la locul său. Rugându-se mult patriarhul, cu mâhnire pentru sfărâmarea acelui idol și stând el noaptea la rugăciune, l s-a arătat o vedenie dumnezeiească, poruncindu-i să nu se întristeze pentru nesfărâmarea idolului, ci să trimită degrabă în Cipru să cheme pe Spiridon, episcopul Trimitundeii, căci pentru el s-a lăsat idolul acela, ca să se sfarme cu rugăciunea lui.

Patriarhul, scriind îndată Sfântului Spiridon, carte cu rugămintă, chemându-l în Alexandria și vestindu-i pricina chemării, a trimis degrabă pe cineva în Cipru. Sfântul, primind scrisoarea aceea și citind-o, s-a suit degrabă în corabie și a pornit spre Alexandria.

Sosind corabia la țărmul cel vestit al Alexandriei, care se numește Neapoli, și ieșind sfântul din corabie, îndată s-a sfărâmat idolul acela din Alexandria, cu multe jertfelnice, din care pricină s-au înștiințat oamenii de acolo despre venirea lui Spiridon; căci când s-a spus patriarhului că idolul s-a sfărâmat, îndată a zis către ceilalți episcopi:

- O! prieteni, Spiridon al Trimitundeii se apropie.

Iar ei, pregătindu-se, au ieșit într-o întâmpinare a lui, primindu-l cu cinste și s-au bucurat de venirea acestui mare făcător de minuni la dânșii și luminător al lumii.

Pentru acest sfânt și mare părinte Spiridon, istoricii bisericești Nichifor și Sozomen pomenesc și acestea: "El era foarte sârguitor în păzirea rânduielilor bisericești și spre păstrarea neștirbită a dumnezeieștii Scripturi, neschimbând nici un cuvânt din cele scrise în sfintele și cele fără de prihană cărți".

Odată, s-a întâmplat un lucru ca acesta:

S-a făcut în Cipru adunarea episcopilor din insula aceea, pentru unele trebuințe bisericești, între care era și Sfântul Spiridon și episcopul Trifilie, cel mai sus pomenit, care era iscusit în înțelepciunea cărții - pentru că multă vreme în vârsta tinereților sale a petrecut la Virit, învățând Scriptura și înțelepciunea; pentru aceasta l-au rugat părinții ca să spună cuvânt de învățătură în biserică la poporul.

Învățând el poporul, s-a întâmplat în biserică, a aduce la mijloc cuvintele lui Hristos cele zise către slăbănog, care sunt scrise la Sfântul Evanghelist Marcu, adică: Scoală-te și-ți ia patul tău. Iar Trifilie n-a zis pat, ci în loc de pat a zis culcuș, adică:

- Scoală-te și-ți ia culcușul tău.

Acestea auzind Sfântul Spiridon, s-a sculat de la locul său, nesuferid să audă schimbarea cuvintelor lui Hristos și a zis către Trifilie:

- Au doară tu ești mai bun decât Cel ce a zis pat, de te rușinezi de cuvintele Lui?

Acestea zicând, a ieșit din biserică înaintea tuturor și n-a făcut un rău ca acestea, deși era prea simplu cu învățătura; căci prin Trifilie, care se îngâmfa cu frumusețea vorbirii sale, rușinându-l puțin, l-a învățat smerita înțelepciune și blândețea.

Deci fericitul Spiridon era foarte cinstit de toți, ca cel ce era mai bătrân cu anii, mai slăvit cu viața și mai întâi cu scaunul, cum și făcător de minuni prea ales; pentru aceea fiecare lesne putea să se rușineze de fața și de cuvântul lui.

Se mai spune și despre o altă minune a Sfântului Spiridon. Mergând Sfântul Spiridon la Sfântul Sinod cel dintâi, a toată lumea de la Niceea și, rămânând la o gazdă oarecare, pizmăreții arieni au tăiat noaptea în taină capetele celor doi cai ai lui, pe care îi avea cu sine la drum.

Făcându-se ziuă și văzând sluga lui răutatea ce se făcuse de eretici, a spus Sfântului Spiridon. Iar el, nădăjduind spre Dumnezeu, a poruncit slugii ca să pună capetele tăiate la locul lor. Și sluga, făcând degrabă ceea ce i se poruncise, a lipit capul calului celui alb, din greșeală, la cel negru și al celui negru la cel alb și îndată au înviat caii și au stat pe picioarele lor.

Apoi a mers Sfântul Spiridon cu dâșii pe drumul său. Poporul se mira văzând un lucru ca acela, cum calul cel negru are cap alb și calul cel alb are cap negru, de care minune ereticii s-au rușinat.

Atâta dar și mila lui Dumnezeu erau peste cuviosul acesta, încât în vremea secerișului, în arșița soarelui, sfântul său cap se arăta plin de rouă răcoroasă, ce se pogora de sus, care lucru s-a arătat în anul cel din urmă al vieții sale.

Căci ieșind împreună cu secerătorii la seceriș - pentru că era smerit și lucra cu mâinile sale, nemândrindu-se de înălțimea dregătoriei - și secerând holda sa, deodată, în ceasul cel mai cumplit al arșiței, s-a rourat capul lui, precum odinioară lâna lui Ghedeon; de care lucru toți s-au minunat și s-au mirat. După aceasta toți perii capului său s-au schimbat și unii s-au făcut galbeni, alții negri, iar alții albi; singur Dumnezeu știe pentru ce s-a făcut aceea și ce însemna.

Iar sfântul, pipăind capul cu mâna sa cea dreaptă, a spus celor ce erau acolo, cum că s-a apropiat vremea despărțirii sale de trup și-i povățuia

pe toți la fapte bune, iar mai vătos spre dragostea lui Dumnezeu și către aproapele.

După aceasta, trecând nu multe zile, sfântul și dreptul său suflet l-a dat în mâinile Domnului său, Căruia cu adâncă cuvioșeie și cu dreptate i-a slujit toată viața sa († 347).

Apoi a fost îngropat cu slavă în biserica Sfinților Apostoli, care este în Trimitunda, unde s-a orânduit a se săvârși pomenirea lui în toți anii, făcându-se multe minuni la mormântul său, întru slava minunatului Dumnezeu, Celui preamărit întru toți sfinții Săi, a Tatălui și a Fiului și a Sfântului Duh, Căruia l se cuvine și de la noi slavă, mulțumire, cinste și închinăciune în veci. Amin.

Din secolul XI, datorită ocupației arabe și apoi a celei turcești, moaștele Sfântului Spiridon au fost strămutate în taină în insula Corfu (Kerchira) din Marea Adriatică, unde se fac minuni până astăzi.

Moaștele Sfântului Spiridon au stat peste o mie de ani în scaunul arhieresc și datorită fumului de la lumânări s-au închis la culoare.

Biserica cu moaștele Sfântului Spiridon, se află în Kerchira la 100 de metri distanță de Mitropolie, unde se găsesc moaștele Sfintei Împărătese Teodora.

Spre deosebire de celelalte Sfinte Moaște, moaștele Sfântului Spiridon au o elasticitate deosebită. Sfântul Spiridon dispare frecvent din raclă, venind la cei care îi cer ajutorul cu credință și cu lacrimi, făcând nenumărate minuni. De aceea, multe spitale îi poartă numele și au în incinta lor Biserica cu Hramul Sfântului Spiridon. Sfântul Spiridon vine cu Sfântul său Trup la cei bolnavi, care îi cer ajutorul, și îi vindecă.

Ca dovezi ale plecării Sfântului Spiridon din raclă, arătăm următoarele :

1. Clericii și credincioșii văd că lipsește trupul său din raclă ;
2. Când Sfântul revine în raclă, trupul său este cald și prăfuit ;
3. În fiecare an îi sunt schimbate încălțămintele, care sunt uzate și impregnate cu praf și cu iarbă.

Acesta este și motivul principal, pentru care Sfântul Spiridon este ales patronul cizmarilor.

Când Corfu a aparținut venețienilor (catolici), aceștia l-au cinstit pe Sfântul Spiridon cu evlavie, pentru ajutorul dobândit de la el.

Într-o zi, i-au schimbat straietele arhieresti cu un veșmânt țesut în fir de aur. Sfântului Spiridon nu i-au plăcut însă straietele aurite și a doua zi venețienii au găsit veșmintele aurite lângă sfânta raclă, iar Sfântul Spiridon era din nou îmbrăcat în veșmintele sale arhieresti smerite.

La Ierusalim există o Biserică cu Hramul Sfântului Spiridon. Într-o zi, când preotul a intrat în Biserică, l-a văzut pe Sfântul Spiridon uitându-se pe fereastră. După ce Sfântul Spiridon a plecat, a rămas impregnat pe geamul

ferestrei chipul său. Această minune se poate vedea și astăzi.

Un părinte care purta numele Sfântului Spiridon , a mers în Kerchira și s-a rugat mai multe zile la Sfintele Moaște. În fiecare zi pune la Sfântul Spiridon câte puțin din valuta ce o avea.

În ultima zi, când își număra puținul mărunțiș pe care îl mai avea și se gândea cât să pună la sfânta raclă și cât să-i mai rămână, a auzit în mintea lui un glas care i-a zis:

"-Ce tot îi mai numeri ? Pune-i pe toți !"

Părintele a pus atunci toată valuta pe care o avea și se gândea cu părere de rău că nu mai are valută ca să meargă la Sfântul Munte Athos.

Dar, o, minunile tale, Sfinte Spiridoane!

Când să plece, l-a chemat preotul și i-a dăruit valută, cu care a putut merge și la Sfântul Munte Athos.

Iată că Sfinții lui Dumnezeu vorbesc prin darul Duhului Sfânt, cu cei care se roagă lor cu credință și le împlinesc cererile cele mântuitoare.

Sfântului Spiridon i se fac slujbe și ceremonii, cu scoaterea Sfintelor sale Moaște, în următoarele zile :

-În sâmbăta lui Lazăr, zi în care a scăpat pe locuitorii din Corfu de foamete, prin aducerea de vapoare cu grâu;

-În Duminica Floriilor, când vindecă pe cei bolnavi ;

-În ziua de 11 august, când a alungat pe turcii care vroiau să cuce-rească orașul;

-Prima duminică din luna noiembrie, când vindecă pe cei suferinzi de boli grele.

Principalele virtuți creștine, prin care Sfântul Spiridon s-a învrednicit de atâta har și cinste de la Dumnezeu au fost :

1. CREDINȚA SA PUTERNICĂ în Dumnezeu , CREDINȚĂ ORTO-DOXĂ, izvorâtă din dragoste creștină, rugăciune și smerenie.

2. MILOSTENIA . Toată viața sa a jertfit-o lui Dumnezeu și oamenilor, ajutând pe cei săraci.

4. SMERENIA. Sfântul Spiridon știa că toate darurile sunt de la Dum-nezeu. El era îmbrăcat simplu și curat și vorbea cu modestie și blândețe.

Fericit este creștinul care va citi Acatistul Sfântului Spiridon cu credință și smerenie. Sfântul Spiridon îl va tămădui de boli și de neputințe, va alunga duhurile rele, îl va întări în credință. La cei care îl cinstesc cu credință și evlavie va veni cu Sfântul său Trup și îi va vindeca, îndeplinindu-le cererile cele mântuitoare.

AMIN.

Pentru a spori credința și fapta bună creștină , rugăciunea personală a fiecăruia, trebuie întărită de rugăciunea DUMNEZEIEȘTII BISERICI ORTODOXE.

Prin pomenire zilnică la Sfântul Altar, creștinii au părtășie Harică cu Mântuitorul Iisus Hristos, care se Jerfește Tainic la Sfânta Liturghie pentru iertarea păcatelor noastre.

Cei care doresc să plătească Sfinte Liturghii ca să fie pomeniți zilnic la Sfânta Liturghie, la Mănăstirea Rarău, pot trimite mandat poștal cu confirmarea primirii, pe adresa:

SFÂNTA MĂNĂSTIRE RARĂU
Stareț Protos. Veniamin Baican
loc. Crucea
Jud. Suceava, cod. 5931

SFÂNTA MĂNĂSTIRE RARĂU este binecuvântată cu Darul Facerii de Minuni, prin Icoana Făcătoare de Minuni a Maicii Domnului.

Dumnezeu, pentru rugăciunile Prea Sfintei, Prea Curatei, Prea Binecuvântatei Maicii Sale, vă va împlini cererile cele mântuitoare, vă va binecuvânta familia, casa și lucrul mâinilor voastre.

Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, pentru rugăciunile Prea Curatei Maicii Tale și ale tuturor sfinților Tăi, miluiește-ne pe noi.

Lui Dumnezeu i se cuvine Slava, Cinstea și Închinăciunea, acum și pururea și-n vecii vecilor.

AMIN.

BIBLIOGRAFIE

1. Sfânta Scriptură
2. Didahii și Predici, Ilie Miniati
3. Tâlcuirea Evangheliilor și Cazani, Arhiepiscop Nichifor Teotok
4. Tâlcuiri noi, la textele vechi, I.P.S. Antonie Plămădeală
5. Predici la Duminicile de peste an, Arhim. Ilie Cleopa
6. Convorbiri duhovnicești, vol. I, Arhim. Ilie Cleopa
7. Sfântul Marcu Ascetul și Sfinții Calist și Ignatie Xanthopol, Filocalia I.

CUPRINS

CAPITOLUL I

1.1. Ce este ADEVĂRATA CREDINȚĂ?	3
1.2. De câte feluri este CREDINȚA	7
1.3. Legătura dintre CREDINȚA în lucrurile descoperite și cunoașterea lor.....	7
1.4. CREDINȚA ȘI FAPTELE BUNE	11
1.5. Cum putem spori CREDINȚA	16
1.6. Trepte în CREDINȚĂ; CREDINȚA ÎNCEPĂTOARE, CREDINȚA CUNOSCĂTOARE, CREDINȚA FĂCĂTOARE DE MINUNI.....	17
1.7. Puterea rugăciunii lui Iisus	22
1.8. Împlinirea rugăciunilor	24
1.9. PUTEREA CREDINȚEI celor mulți	26
1.10. Mijloace duhovnicești pentru a convinge și a spori credința	29

CAPITOLUL II

2.1. Necredința în Dumnezeu	31
2.2. Cauzele nerodirii Cuvântului lui Dumnezeu în sufletul omului.....	32
2.3. Îndoiala în CREDINȚĂ	36
2.4. Credința puțină	37
2.5. Datorii ale creștinilor ortodoxi	42
2.6. Ce trebuie să facă creștinul pentru mântuirea sa	43

CAPITOLUL III

3.1. Viața și Minunile Sfântului Ierarh Spiridon	45
--	----

EDITURA "PANAGHIA"

Tipărește cărți și manuscrise religioase ortodoxe (articole, monografii, învățături duhovnicești, vieți ale cuvioșilor, minuni) în tiraj de minimum 2000 de exemplare.

CĂUTĂM DISTRIBUITORI!

Pentru corespondență și comenzi : **EDITURA "PANAGHIA"**
str. Sondei nr. 2, bl. A7, sc. A, ap. 1, Vatra- Dornei, jud. Suceava,
cod 5975. Tel. 030/ 372544

Lucrări apărute:

1. Sufletul omului, după moartea trupului
2. Postul creștin ortodox
3. Războiul diavolilor cu oamenii
4. Sfânta lumină de la Ierusalim;
5. DUMNEZEIASCA BISERICĂ ORTODOXĂ
6. Smerenia și dragostea creștină
7. Viața și Acatistul Sfintei Maria Egipteanca
8. Valoarea sufletului omenesc
9. Icoane Făcătoare de Minuni
10. Puterea Adevăratei Crediințe
11. Mâncăruri de post și de dulce
12. Vise, vedenii și Descoperiri Dumnezeiești

I.S.B.N. 973 - 90964 - 7 - 3

*Tipar: Imprimeria GEEA, Botoșani
Tel./Fax: 031/513.435*